

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PERİHAN MAĞDEN

Diğer Kitapları:

- Haberci Çocuk Cinayetleri (1991) novella
- Refakatçi (1994) roman
- Mutfak Kazaları (1995) şiir
- Hiç Bunları Kendine Dert Etmeye Değer mi? (1997) deneme
- Kapı Açık Arkanı Dön ve Çık (1998) deneme
- Fakat Ne Yazık ki Sokak Boştu (1999) deneme
- Herkes Seni Söylüyor Sahi Mutsuz musun? (2001) deneme
- Dünya İşleri (2001) şiir
- İki Genç Kızın Romanı (2002) roman
- Topladım Dağılan Kalbimin Herrr Köşesini (2003) deneme

Perihan Mağden

Korkma bu akşam
gelip çalmam kapını

Deneme 10

Korkma bu akşam gelip çalmam kapını
Perihan Mağden

Kapak tasarımı: Utku Lomlu
Dizgi: Sena Altun

© 2004, Perihan Mağden
© 2004; bu kitabın Türkçe yayın hakları
Everest Yayınları'na aittir.

1. Basım: Kasım 2004 (100.000 adet)
ISBN: 975 - 289 - 186 - 1

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Tel: (212) 674 97 23
Fax: (212) 674 97 29

EVEREST YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
Genel Dağıtım: Alfa, Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00
e-posta: everest@alfakitap.com
www.everestyayinlari.com

Everest, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

İÇİNDEKİLER

Acı verecek kadar hakiki	9
Nasıl anlatsam	13
Kararını verdin mi???	16
Bütün o aptal, küçük, sevilesi şeyler	20
Seninle başım dertte!	23
Tavsiyeler tezgâhı	27
Yalnız yalnızlık filan	30
Metrofaresel Kocalar	34
Yoksa zehr olur bu tatlı hayat!	38
Öldüren bağımlılık	41
Bal, zeytinyağı şişesi, domuz	45
Devamlılık sorunu	49
Şekil Cetveli	53
Çocuk yakan çocuklar sistemi	57
‘Vermem seni kimselere, yavruuum’	60
Yağmurlu kurabiye reçeteleri	64
Sahte tevazu	68
Yükselmek uğruna düşkünlük bağımlılığı	72
Gazinocular Kralı	76
Oyunbozan!	79

Foşur foşur dolgulanma virtüözleri	83
Penis kemiği avcısı	86
Botoks Kadınlar nasıl da silip atıyorlar!	90
Ünlü çocukları	94
Arıza kadın nasıl yaratılır?	97
Çokmeşgulmahirler Enstitüsü	101
Sanki içimde açan O sarmaşık gülleri	104
Kötü köpek Buster	107
Lavabo kırığı	111
Deformasyon sentimental	115
Alibi Ajans iftiharla takdim eder	119
İşten atılmak	123
F tipi yaşam nasıldır?	127
Düşünce zinası yerine helal fikirler zamanı	134
Aile İçi Zina Mahsulleri Ofisi	137
Seri Sosyal	141

**Korkma bu akşam
gelip çalmam kapını**

Acı verecek kadar hakiki

Bugün epey zamandır televizyona çıkmayan Yıldız Tilbe'yi görüverdim televizyonda.

Beni böyle ekranın karşısına mışlayan bir etkisi var: Ama çok tuhaf bir “etki” bu.

Zira diyelim oldukça müstehcen son klibinde olduğu üzere kendini maymun etmeye/ya da birilerinin onu maymun etmesine karar vermişse, çok acıtıyor içimi.

Bakamıyorum ona: Kıyamıyorum.

Oysa böyle normal normal konuşurken (Yıldız Tilbe Normali) sabah programında; büyülenerek oturdum karşısına. Kalkamayarak yerimden.

Hem şarkılarının, hem bizzat kendisinin bizleri, beni yani, neden bu kadar incittiğini düşünerek-

Yıldız Tilbe zira acı verecek kadar hakiki. İnsanı ağ-lamaklı yapıverecek kadar. Anında.

Öylesine kendisiyle, ruhuyla, kemikleriyle, sinirleriyle, yüreğiyle bire bir temas halinde; öylesine, öylesine sahici ki.

Yirmi altı yaşında filan babasına gidip, “Baba ben çir-kin miyim?” diye soruşunu anlattı.

Hiç sevgili bulamıyor, sevgilisi olmuyor; yaa kimlerin kimlerin, herkeslerin sevgilisi var. Bi onun yok. Neden ki?

Babası (rahmetli), “Hayır, kızım,” diyor. “Hem güzelsin, hem de çok iyisin. Ama senin şu kadarcık tahtan eksik.”

“Şu kadarcık tahtan eksik,” derken Tilbe, ilk üç parmağını birleştirip “şu kadarcığı” gösteriyor. Çocuk gibi. Duru çocuk.

İnsanın kalbine nüfuz ediyor işte. “O eksik parçaların nerden eksik olduğunu bilsem, tamamlayacağım,” diyor Tilbe. “Ama bilmiyorum ki.”

Tüm o “Gelinim Olur musun”ları, “Ünlüler Çiftliği”ni, “Hopstar” “Hüpstar”ları filan oturup yutarcasına, oburcasına izliyorsak, izleyebiliyorsak eğer; bu, kim-senin hiçbir sahiciliğinin kalmaması sebebiyledir.

Hiç kimse oturup sahici insanların sahici dertlerini, sahiciliğini izleyemez zira: Canı acır.

Yıldız Tilbe o istisnai sahiciliğiyle işte, canımı(zı) yakıyor. Fazla geliyor. Artık bünyemizin kaldıramayacağı kadar sahi. Sahici.

Öylesine Sahte Zamanlar’a iltihak etmiş vaziyetteyiz ki BU dünyalılar olarak; bunca sahtekârlığın içinde ca-

nımızın acıması/yanması/bakarken daralması diye bir şey söz konusu değil.

Herkes bir Kabuki oynamakta: Maskeler, roller, satırlar, ses tonları, hareketler, mimikler belli. Çok çok önceden belirlenmiş vaziyette.

İşte bu suniliğin konforu içinde birileri kendilerini alabildiğine gönüllü teşhir ederken (bakın bana! seyredin beni!), birileri de (bizler yani) ruhoburca gözetlemekteyiz onları.

Ne fark eder ki?

Oynanan basith oyunlar gözetlediğimiz. Çok önceden hazırlanmış berbath metinler. Dolayısıyla gözetlemekten ziyade, seyrettiğimiz.

Ama çıkıp da Yıldız Tilbe gibi bir sahici konuşunca, işte o zaman anlıyorum diğerlerine niye bakabildiğimi.

Yıldız Tilbe zira on dakika konuşacak; taş çatlasa on beş dakika. Sonra çekip gidecek, evine kapanacak. Ya da çiftliğine, sığınacak.

Çiftliğindeki ineklerin iltihaplanan memeleri için veteriner çağırarak. Veterinerin üç gün boyunca vurduğu iğnelerin pahalılığından yakınacak. İnekleri sağan adamın onu kazıklamasından. Çiftlikte de (hayatın hiçbir çiftliğinde) dertlerin bitmemesinden. Sıkıntının. Uğraşmaların.

Yıldız Tilbe sahici yalnızlığına çekilince ekranlardan, rahatlayacağız. Zira o kara kutularda sahicilik; alışık olduğumuz, rahat olduğumuz bir şey değildir.

Hayatta da öyle.

Acı verecek kadar hakikilere tahammülümüz yok. Ya onları teker teker sürgüne gönderdik, ya onlar kendi kendilerini imha ettiler. Sayemizde.

Rahatladık cümleten.

Kalanlar da bizi daraltıyorlar hakikaten. Sahicilikle-riyle acıtıp afallatıyorlar. Bir zamanlar hakiki olduğumu-za, sahici olunduğuna dair toptan unuttuğumuz bir bil-giyi sistemimize sızdırarak oyun bozuyorlar.

Gönül de çeliyorlar. O, ayrı.

Nasıl anlatsam

Bazen insan o kadar üzgün olur ki, kamu araçlarına binmesinin imkânı kalmaz.

Karşıdan karşıya geçemez.

Geçemez, çünkü nerden karşıya geçeceğini kestiremeyecek kadar üzgündür.

Çeyrek ekmek içine kokoreç, yiyemez.

Çok sevse de.

İsteyemez bir kere.

Canı, öyle güzel şeyleri isteyemez.

Ama mütemadiyen tıkınabilir.

Zira, tıkınırken hayatta tek tesellisinin bu olduğuna dair, tek keyfinin bu kaldığına dair, şişman bir inanca ihtiyacı olduğunu düşünmektedir.

Ya da düşünememektedir.

Kafası, çok savruk çalışmakta ve dörtlü; aslında ağır

üzüntüden ne halt ettiği, anlaşılmamaktadır da.

Kafasının dolandığı şeylerin verdiği derin ve savruk üzüntü halini, beğenmez.

İstemez de.

Ama hiçbir şeyi tercih etmesi mümkün değildir.

Bu kadar.

Yaşadığı ülkenin hoyratlığı onu soluksuz bırakır.

Kaba saba, tabii bir hoyratlığın netliğinden ziyade, yaygın ve tekdüze bir banallığın ısırgan hoyratlığı.

Üstelik tüm o sası kalabalıklar söz birliği etmişçesine, birörnek kelimeler kullanarak, birörnek hislerini dillendirmektedirler.

Çok az kelime ile.

Hep aynı kelimelerle.

Hep aynı kelimelerle dillendirilen birörnek duygu-la(nım)ların seri imalatının, dehşet veren iç soğutuculuğu. Hiç bilemediği imalathanelerde.

Onlar bir şekilde bir şeyler konuşup anlayabilmekte, en azından anlaşıyormuş gibi durabilmektedir.

Zira mütemadiyen aynı kelimelerle, kendilerini dillendirmektedirler.

Çok büyük bir laf nüfusu.

Bir şeyler anlatmanın mecburi hale geldiği bürokrasi zamanlarında, çok konuşabilme ihtimaliyle sizi delice korkutmuş olan tüm o birörneklerle nasıl da konuşup anlayamama haliniz, kâbusların en boğucusu olarak boğazınıza çöker.

Her ne hikmetse, söylediklerinizi anlamamaktadırlar.

Ya da siz anlamadıklarına, tersinden anladıklarına dair korkunç korkunuzda boğulmaktasınızdır.

Onların dilinden konuşmadığınız ortada.

Pedagojik bir dile tercüme ederek söylediklerinizin, anlaşılmayacağı korkusu belki de sizi anlaşılmaz kılıyor.

Üstelik, belki de anlıyorlar.

Anlamadıklarına kilitlenip, mahvoluyorsunuz.

Ama anladıklarına dair ettikleri birörnek cümleler, öylesine korkutuyor ki yine de sizi.

Bu ülkede bürokratik bir terör var.

Her an; postanede, hastanede, belediyede, vergi da-iresinde, seyahat acentesinde, pide kuyruğunda bir bomba gibi patlayabilir.

Müthiş bürokrasisinin kurallarını uygulayıp uygula-yamama konusunda gösterdiğiniz hırçınlık boşuna.

‘Nafile’ mi demeliyiz?

Kuzu kuzu onların bürokrasisine boyun eğip tüm is-teklerini, tüm o saçma sapan, karşılıklı güvensizlik ve eziyet etme esasına dayalı, bitmek tükenmek bilmez tüm isteklerini yerine getireceksiniz.

Ama yine de terörize edecekler sizi.

Terörize etme ihtimallerini, hayatınızın hiçbir anın-dan çekmeyerek terörize edecekler.

İnsanların hayatına daha az müdahale edilen bir ül-kenin ihtimali, bir gemi gibi sularınızı kat ederken, ça-resizliğinizden boğulacaksınız.

Yalnızca buralarda kalmaya mahkûmsunuz.

Sizi yalnızca buralarda kalmaya mahkûm hissedeceği-niz şekilde, sakatlamışlar.

İtaat edecek ve soluksuz kalacaksınız.

Karşıdan karşıya nerden geçeceğinizi bilemeyecek ka-dar. Ve neden bu denli üzgün olduğunuzu.

Kararını verdin mi???

Bugünlerde kendimizle ilgili mühim kararlar alıyorum.

Ben bir karar alırken ‘izzz’ oluyor; zira kararlarım, kızımın hayatını da belirliyor. Oldukça ‘kendimle dolu 1 dönem’ ey okur.

Gazeteleri boş gözlerle okuyorum.

Ben kararlar almaktan korkmam. ‘Karar almamaktan korkarım’ diyemeyeceğim, hiçbir zaman karar almak/alamamak gibi bırakın bir lüksüm, pratiğim dahi olmadı.

Annem habire iftiharla anlatırdı: ‘Seni 3 yaşında götürdük. Alacağımız daireyi gösterdik. Senin, benim, babanın birer oyu vardı’ diye.

Sonuç olarak ben, bana anlatılan hikâyelerden çocukluğumu hatırlayanlardanım.

Annem hep öyle anlattı: Bana ne denli küçük yaşlardan itibaren ne sorumluluk yüklemeleri yaptığını.

Ve de az önce karar alma/ verme/ şudur/budur üstüne düşünürken, annemin en temel 2 lafı ruhumda şöyle bir dolanıverdi:

“En kötü karar dahi, kararsızlıktan iyidir.”

“Korkanın ne oğlu olur, ne kızı.”

Bunlar atasözleri midir, bilge deyişleri midir nedir, ne değildir -bilemeyeceğim.

Ama ben bu iki sözün -ziyadesiyle yankılandığı- bir anne evinde büyütüldüm.

Üstelik annem ‘karar özürlü’ bir kadındı. Bir karar alacak diye, ödü kopardı.

Herhalde bu lafları dualamak, bana habire habire hayatın en muhteşem gerçekleri olarak tekrarlamak; kendi özürlerine karşı bir kalkan, benim aynı hastalıktan (:karar alamamaktan) mustarip olmamam için geliştirilmiş birer aşıydı.

Sağ olsun. Var olsun.

Ben karar özürlü değilim. Ama tam tersi olmaktan, bazı kararları ‘Nerde trak/Orda bırak’ stiliyle fazlasıyla çabuk ve radikal bir tonda alıyor olmaktan mustarip telakki edilebilirim.

‘Müşteki’ değilim gerçi.

Zira madem ‘en kötü karar dahi kararsızlıktan evladır’, kötü karar diye bir şey yoktur.

Kararsızlık kötüdür!

Kararsızlık kötüdür!

Oysa kararsızlık dönemlerinde, bir limbo’da, aynen iki çınarın arasına bağlanmış bir hamakta sallanır gibi, sallanan sallanan sallanan, hayatın muhteşem manzarasına karşı; öyle deryaları ve ufku seyrede seyrede sallanan arkadaşlarımı, inanamayan gözler ve belki az biraz hasetle seyrederim.

Nasıl muvaffak olurlar?

Nasıl öyle hiçbir şey yapmadan, karar alıcaz diye, şu an karar alamıyoruz diye, düşünüyoruz düşünüyoruz diye; tüm o zamanları langa da lunga, zamanın salıncağında sallanarak ‘harcarlar’?

Evet! ‘Harcarlar.’

Kararsızlıkta geçirilmiş her zaman dilimi benim için harcanmıştır. Benim galiba hiçbir harcamaya tahammülüm yok.

Beni galiba uzaylılar kaçırıp püritenlere doldurttu içimi. Ben galiba püritenim.

Yanlış anlamayın, o değil karşı çıktığım. Ki, vakit harcamak da olabilir hayatta.

Hatta en güzel vakitler, harcanan vakitlerdir.

Ama kararsızlık, ama kararsızlık!

Benim bu denli ‘kararsızlık düşmanı’ olmamın altında, kararsızların DA düşmanı olmamın altında, yalnız ANNEM mi yatıyor yani?

Bugün yıllar, yıllar sonra (biz öyle arada bir yıllarca görüşmeyiz: o cins bir çok uzun arkadaşlık ritmi) ilkokul arkadaşım Tilda’yla buluştum.

Çay içtik. Karışık tost yedik. Karşılıklı.

Tostunu açıp gelir gelmez, şakır şukur tuz döktü.

“Tattın mı ki?” dedim.

“Her şey bana tuzsuz gelir. Sen de öylesindir,” dedi.

İlkokul birden arkadaşınla buluşmak budur: Senin her şeye tuz boca ettiğini bilir, o da boca etmektedir. Eşit derecede anti-sağlık iki insan olarak başlarsınız ‘Nasıl anneleriz? Nasıl annelerdi? Nasılız? Nasıllar? Nasıl olunsunlar? Olmasınlar?’ deryalarında yüzmeye.

Hoştu yani. Fişten çekilemedim.

Kararı çabucak yolda verdim: Her zamanki gibi. Kötü karar yoktur ki. Kararsızlık kötüdür.

Kararsızlık kötüdür!

Bütün o aptal, küçük, sevilesi şeyler

Pazar gecesi kızım la ‘Sound of Music’i (Neşeli Günler!) seyrettik.

Öyle şahaneydi ki.

Şimdi kızım şarkılarını çalışıyor filmin, bir nevi. Bayıldı, bayıldı yani.

Ben de baktım. A! ezbere biliyorum filmin şarkılarını. Yıllardır, çocukluğumdan filan, bilirmişim meğer.

‘What do you do with a problem like Mariaaaa?’ filan da güzel; ama kuşkusuz ‘These are the few of my FAVORITE THINGS’ bir mutluluk başeseri filan kabul edilebilir.

‘Şarkılardan demet yaptım’ dünyasında.

Hani yerlerde sürünen insanlara: ‘Ama bak Burçin; hayatta zevk aldığın küçük, küçücük şeyleri hatırla,’ basit/pembe reçetesi vardır pek çok filmde, romanda, romansta hani.

Hatta bakargözler tarafından ‘porno’ olduğu gerekçesiyle okulda gösterilmeyen ‘Amelie’ filminde de vardır.

Amelie, kendi sevdiği o küçük, tatlı, zırva şeyleri toplamakla, hayatını onların etrafında döndürmekle kalmıyor, başkaları için de (havuzda yüzen bebekler, artistik patinajcıların rüküşötesi giysileri, hayvan komiklikleri) iç açıcı görüntüleri videoya diziıyor, on yıllardır beklenen aşk vedası mektuplarını filan kaleme alıyordu.

Amelie şekerden tatlı bir çocuk filmiydi; ben de sekiz yaşındaki (o zaman) kızımı götürdüm mesela.

Ama bu ‘insana iyi gelen o küçük, tatlı, zırva şeyler’ listesi, o listeyi çoğaltmak, azaltmak, güncelleştirmek, kısacası listeyi uygulamak hiç de fena bir fikir değildir: En cabbarımıza bile iyi gelir!

‘Neşeli Günler’in rahibe olamayacak kadar taşkın Maria’sına mesela: kirpikler ve burnun üstündeki kar parçacıkları, mavi kemer bağlamış beyaz elbiseli kızlar, yavru kedilerin bıyıkları, Viyana şnitzel ve makarna filan iyi geliyorlar.

Bana iyi gelen; içimi her zaman mutlulukla, nedensiz bir coşkuyla dolduran zırva (silly billy) rezilimsi şeylerin başında, işte akşamdankalmanızdır, bu yazıyı sonra unutursunuz, beni yargılamazsınız, dalga geçmezsiniz, affedersiniz-

İşte onların başında:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

THE GIPSY KINGS dinlemek gelir.

N'apiim. Öyledir.

Bu sırrı, bu zırva/rezil/küçük sırrı, yalnızca evime içkili davetlerde misafir olan bir düzine kadar insanla paylaşarak yaşayacağım ümidini yerle bir ettim işte. Huzurlarınızda.

Bunu DA yaptım.

Yılın Coşkusu'na esir düşüp patlatıverdim şahsi rezilliğimin pimini.

Ve aşağı katta Gipsy Kings çalışıyor olduğum için de kalemi oynatırken, hicap micap imitasyonları bir yana, sevinç ve coşkuyla kaleme alıyorum yazımı.

Ajda'dan 'Kapı Açık/Arkanı Dön ve Çık'ı dinlemek, Tarkan'dan 'Yak bütün fotoğrafları'nı Altan'ın çalması, sosisli sandviç ve portakal suyu, altı kocaman siyah botlar, kış güneşli günler, İstanbul'da bahar, kızımı şarkı söylerken görmek, kapıyı açınca köpeğimizin beni karşılaması, sokakta kokina satan kadınlar, yürümeyi yeni öğrenen bebekler (uzayyaratığı kıvamında oluyorlar), yeni bir Ann Rule kitabı, kadın arkadaşlarımla çay içmek, yemek yemek, komiklikler yapmak, kalkan mevsiminde yavru kalkan, evde Fatoş'un kurabiyelerinin kokusu -daha çooooook uzatabilirim listemi.

Ümit dahi edemediğim kadar.

Uzayabiliyormuş liste yani.

Kış güneşi camlardan saçıma, başıma vuruyor.

Ama her şeyin müsebbibi bu Gipsy Kings!

İnsanın ayarıyla oynuyor-lar!

Seninle başım dertte!

Bir kere baştan söyleyelim: Ünlüler Çiftliği çok sıkıcı!

Diyelim Bünye; (büyük olduğu için büyük harfli) Tülin’li Caner’li evdeki ya da yaşlılar evindeki Nurhan’lı Oya’lı ‘cank’ miktarına alışmış bir kez. Onca harala gürele, didişme çekişme, aşk meşk’ten sonra bu evin: ‘Ağam gel otur, sarıverelim de, şu tütün cigaralarımızı tütürelim,’ basitliğine fit olamıyor.

Bu sıkıcılığa bel bağlayıp: ‘A, nerde benim bugünkü Ünlüler Çiftliği miktarım?’ yapamıyor, diğer ‘evlerde’ yaptığı üzere.

Amerika’da da böyleymiş. Birtakım loser’lar (özellikle ‘loser’ olduğunun farkında olmayan loser’lar tabii ki)

‘Hadi bakalım yaşayın primitif ortamda,’ diye haftalarca doğanın ortasına salınıveriyorlar.

Bunların yok bidonları doldurdum, yok mercimekleri yıkadım, yok keçiler kaçtı, yok tavuktan yumurta nasıl alınır mücadeleleri sıkıyor elbet. Özellikle de çiftlik kadrosu Bülent Ersoy, Arto, Haşmet Babaoğlu, Petek Dinçöz, Ahmet Çakar, Kibariye, Deniz Baykal, Dansöz Asena gibi halkın üstlerinde haber alma haklarını kullanmak istediği kişilerden oluşmadığı için bilhassa.

Yani uzun lafın kısıası: çiftlikte Seren Serengil dışında dişe gelir bir şahsiyet yok. Serengl’in ısıltılı varlığı olmasa, ben toptan terk ederdim program topraklarını valla-hi billahi.

Daha dakika bir/gol üç: eve giden hayatın taşlı yollarında Serengl iki adet Louis Vuitton bavulu ve bir adet yanına astığı devasa ‘sipor’ çantalamasıyla göründü. Zaten cildi aşırı fondötenden nefes almıyor. Yanında birinin hev’lemesi hiç bitmeyen iki köpeği filan -İşte hakiki bir hayattakalamayıcı, demenize kalmıyor. Kalmıyor hakikaten Serengl Vakası’nda; zira Yunus Günce hop diye bunun bavullarından birini kapıyor. Taşımaya başlıyor.

Diyelim Seda Üren’in de kendi kilosuna yakın kırmızı bavulunu çekiştirmekle zoru var. Ama ne gam! Yunus Günce, Seren’in gönüllü uşağı rolünde yanından geçerken: “Seninki tek parça, onun için yardım edemiyorum,” diyor ters ters.

Zira iki kolu olduğunu düşünemeyip iki bavul ve bir çantayla bu yollara düşmeyi akıl eden yalnızca Serengl var. Peki Seren aptal mıdır? Yooo, asla! Zira az sonra su-

yun başında ‘çoraplarını yıkayamadığı’ için çoraplarını Zeynep Özal yıkayacaktır.

O yani hayatta hiçbir işini göremeyenler modelinden. Ama eski kuşak Öz Burjuva Türk Kadınlar tonunda öyle bir oturtmuş ki hiçbir işini kendini görememe hallerini-

Diyelim ondan da beceriksiz olabilen Yasemin Koza-noğlu’nun işlerini görmek için hiç kimseler atılmazken ya da pire gibi çalışıp ahırın ıslahına katkıda dahi bulunabilen Seda Üren ‘uyumsuzluk’ ve ‘sinir bozuculuk’ gibi afaki nedenlerle evden ilk şutlanırken, hiçbir ama hiçbir işe yaramayan Serenql burnundan gelen sesinin insanlar üstünde yarattığı iptila yüzünden filan olsa gerek, Evin Küçük Yaramaz Yumurcağı olarak bağirlara basılmaktadır.

Serenql, her zaman olduğu gibi Bağdat Caddesi’ndeki kokoş evine konuşlanmış, bankada siz sıra beklerken müdüranımın odasında çay ve pandispanyayla ağırlanan, havaalanında pasaport işlemleri ‘Aa, siz burdan buyrun Muallanım’ diye anında yapılan, her sorunsalı şıpın işi ve en ‘anortodoks’ metotlarla çözölüveren, her zaman torpilli, her zaman korunan, kollanan, sakınılan Hayallerdeki Türk Hanımhanımcığı’dır.

Peki Serenql’e karada ölüm yok mudur? Her işi bu kadar rast mı gitmektedir?

Bizler ağlarken o hep o saçma ve çocuksu kahkahasıyla, elindeki selpağı gözlerine bastırarak gülecek, gülecek, gülecek midir?

Yoo, hayır.

Serenql’in ‘aşıl topuğu’ kiro erkeklerdir. Nerde bir

acayip adam var, gönlünün sesini dinlediğini iddia eden Seren Radarı onu tespit etmekte, ‘ya senin canın ya benimki’ (Cengiz İmren’in lafları) tutkunluğuyla sevmekte, marazilikten acayip bir zevk almakta, ekranlardan hayranlarına, ‘Benim gibi piyano çalan bi kızın yanında (anneannem de İtalyan) bu adam; DÖVÜN BENİ, DÖVÜN BENİ’ yapmakta, hepimizi Nevin Serengil’lemekte, biz daha nedir/ne oluyor/ne bitmektedir demeye fırsat bulmadan o kocacığının ‘barakasına’ koşarak müptelası olduğu zırva kendini düşürme halleriyle hasret gidermektedir.

Ne düşen vardır, ne düşüren. Ne Cengiz İmren olsun, eski sevgililer, kocalar olsun Serengl’den ‘düşük-türler’, ne de Serengl annesi zoruyla da hayat boyu var saydığı kadar ‘yüksek’ bir yerdedir.

Zaten hayat böyle zaviyeleri içermemektedir. Hayat, basit ve dört köşedir çekirge. Serengl annesi nezdinde kendisine dayatılan esasında değersizliklerden intikamını alacak diye helak olmakta, cümlemizin gözü önünde SM simülasyonları yaratarak sürekli kendini dövdürmektedir. Hayata.

Tavsiyeler tezgâhı

Bazen evde, birtakım ev işlerini yaparken içiniz pırpır eder.

Sanki: bir an önce bitirmeliyim şu laneth ev işlerini/halledip azat edebilmeliyim kendimi/dışarda kıpır kıpır şıkır şıkır bir hayat var/yetişmeliyim kaçırmamalıyım olanı biteni.

Bu his sizi esir alıp evle arınıza girer.

Evde geçirilen dakikalar, yarımşar saat kırkar dakikalar, lisede kimya dersleri gibi: öyle bir cenderede geçirilen zamanlara dönüşür. Evinizle ilişkiniz bozuksa, bozulmuşsa, ya da hiç doğru dürüst ihsas edilmemişse; yanlışsınız. Yanlışlardasınız. Yanlış sulardasınız. Öncelikle EV'le ilişkinizi kurun. Güzel bir ilişki olsun.

Siz eve iyi bakın ki, ev de size iyi baksın.

Diyelim yatağınızı kalkar kalkmaz yapın.

‘Nasılsa, birazdan fırlayıp gidicem bu evden’ hissiyatıyla yapılmayan yataklar, gün boyu gözünüzden uzak o dağınık halleriyle, aslında i nizin en i lerinde bir yerinde bir dağınıklık, bir huzursuzluk, bir oturamamışlık/oturtamamışlık hissi yaratırlar.

Siz hiç kaydedemeseniz de -zira evle ilişkiniz yok, ya da zayıf- o yatağın dağınıklığı hem sizdeki bir dağınıklığa işaret ediyor, hem de dağıtıyor sizi.

Oysa parçalar kolaylığıyla bir araya toplanmıyor!

Yalnız kalma seanslarınızın sonunda; diyelim yalnızlıktan, telefonsuzluktan, az biraz evden, en çok da hareketsizlikten bunaldınız.

Burda en güzel  are: Pazar Yerleri.

Tahtakale, Kadıköy  arşısı, Beşiktaş  arşısı.

Sonra pazarlar, diyelim: Ulus Pazarı, Beşiktaş Pazarı.

Y r  y r  bitmez.

İnsan kaynıyor ve sizinle alakası yok kaynayan kazanların, pardon insanların.

Hem alabildiğine insan içindesiniz, hem de kimseciklerle ruhi yakın temas halinde olmadığınız için ruhunuz d z lm yor.

Üstelik mutlaka ihtiya ınız olan birkaç şey var orada.

Hiçbir şeye gönül indiremeyecek denli bir Kibir İnsanıysanız (Kibirella) arkadaşlarınıza ve kendinize şoet ve soket (dize kadar ve bileğe kadar)  oraplar alın.

Çok neşeli çoraplar var.

Çok  izgili, mikili çoraplar.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Size gıcıklık hissi veren dükkânlara, alışveriş merkezlerine asla uğramayın ve evinizin yakınında da olsalar, en kolay, çabuk onlara ulaşıyor da olsa, boş verin size basan yerleri. Uzaklardaki ve gıcır gıcır alışveriş merkezlerine yollanın.

Bilmediğiniz lokantalar bilmediğiniz dükkânlar alışık olmadığınız semtlerde; kendinizi bambaşka bir ülkeye gitmiş gibi hissedeceksiniz.

Alışılmış olanın boğuntusundan kaçın. Habire tanışılara tosladığınız kafeler filan -bırrrr.

Öz Hakiki Gözetlenme Merkezleri.

Yandaki masadaki SİVRİ KULAĞIN uzayarak, bardağınıza filan girdiğini hissedebilirsiniz öyle yerlerde.

Kulüpçülükten kaçın!

Bir de tabii EVleşmiş, insanın EVi haline gelmiş, aşina yerler vardır. Diyelim çok yakın arkadaşınızın dükkânı. Kendinizi EVinizde gibi hissettiğiniz lokantalar.

Onlar güzeldir. Rahattır. Rahat ettirir.

Ben Arkadaşımın Yeri'nde eğlenebilirim en çok ancak. Ama tabii belli bir yaşta gelen şans bu: Arkadaşının yerinin olması. Sizde yoksa, takmayın kafaya yani.

Nedir bu tavsiyeler? vs. vs. dersiniz, gözlerinizden öperim. Kalın sağlıklıla. Dişlerinize, berelerinize ve oyuncaklarınıza iyi bakın.

Yalnız yalnızlık filan

Fizan'da da olsa, hakiki Türk çayı yapan yerleri bulma becerisini geliştirtti Hayat bana.

Sıcakımsı suyun içine Lipton'u sallamıyorlar mı: Ona dense dense ÇAY değil, FAY denir.

Keyfimizin FAY HATTI kırılıyor çay istediğimiz yerlerde, beyaz diş diş fincanların içinde sallama çay getirdiklerinde.

Eve dönüş yolunda önünden geçtiğim müesseselerden birinde Jay Jay Johanson'un

'Tell all the girls that

I'm back in town'u çalınıyordu.

İçim iyi oldu.

Öyle parçalar var işte. Üstünden üç sekiz yıl da geçse, hep içinizi iyi etmeye muvaffak olanlar.

Aynı ince belli küçük cam bardağındaki Türk çayı gibi. Black'ın 'Everything coming up roses'ı böyledir mesela. 'It's a wonderful, wonderful life'ı da böyledir.

Sonra Frank Sinatra'nın 'My Way'i -böyle insanın içini her daim aynı aşına hoşlukla dolduran şarkılar.

Erol Çay Bahçesi'nde Tarkan'ın maksi single'ı dönmekteydi.

Bu çocuğun -Tarkan'ın yani- sırrı; şarkılarını, kalbini katarak, ruhunu akıtarak söylemesi.

Ben Âşık Veysel söylememesini yeğlerdim, yeğlemesine de:

'Yetişmek için menzile

Gidiyorum gündüz gece'

güzelliğindeki satırları söylememeye, içli bir yürek mi dayanır? Dayanamamış, söylemiş nitekim.

Hakikaten gidiyoruz gündüz, gece. Ve de menzile yetişmemizin imkânı var mı ey okur kuşu? Yok. Yok işte.

Sonra birden Tarkan nasıl içten söylüyorsa şarkılarını, Türkiye Cumhuriyeti'nin ennn AĞIR İÇTEN kadın şarkıcısı/bestecisi Yıldız Tilbe düşüverdi aklıma.

Tarkan, Sezen Aksu'yla çalıştı: harikalar yarattı.

Nazan Öncel'le çalıştı: harikalar yarattı.

Belki de, her kadın bestecimizle bir mevsimlik çalışması, en doğrusu. Belki de, sonrası tekrara girer/giriyor.

Şimdi diyelim, tamam kolay değildir belki onunla çalışmak, ama Yıldız Tilbe'den parça istese, alsa vs. vs. Tarkan'ın efsanevi 'Kış Güneşi'nin sözlerinin, İnanılmaz Tilbe'ye ait olduğunu yâd edelim burada.

Sabahın gazetelerinde Ortaöğretim Sınavı'nı yüzde 100'lük kazanan şahane çocukların fotoğrafları vardı.

Benim kızım o sınava girmesin, başka sınavlara da gerçi: İçim daralıyor Sınav Çocukları'nı gördükçe. Yüreğim sıkışıyor.

Ama Gözlem Jane olarak şu hususa odaklandım yunuskuşu okur: 14 yaşındaki kızlar, genç kız; 14 yaşındaki oğlanlar, oğlan çocuk.

O hassas yaşlarda oğlanların çocukçocuk, kızların kızkız kıvamları-

Kimbilir belki o yetersizlik açığını kapamaya bir ömür yetmiyordur. Oğlanlar büyüüp hôt zôt adamlara, nadan beyzadelere dönüştüklerinde 11 yaştan sularından 18'lerine kadar kızların yanında, yöresinde ne kadar yavru, ne kadar oğlan, ne kadar oğlanbebek olduklarını hatırlayıp hatırlayıp HIRRRlıyorlardır.

Bu HIRRRlama bir ömre yayılıyordur kimi oğlan çocukların hayatında.

40'larında, 50'lerinde filan hep öyle bir KADIN KORKUSU. Yetersizlik/Yetişmezlik Endişesi.

Ucuz psikiyatrinin belini kırmışken -

Nilüfer, Müge Anlı'ya, "İki insanın aynı evde yaşaması çok zor," diyor. "Ben 10 yıldır bir evde oturuyorum. Bir düzenim var. İkimizin aynı evde yaşaması teknik olarak imkânsızdı. Böyle bir şeyi bir ara düşündük ama gerçekleştiremedik."

Şimdi kadınoğlunun/insanoğlunun bir Yalnızlık Eşiği var bana kalırsa.

O Yalnızlık Eşiği'ni geçtin mi; alıştın mı yani yalnızlığa, YALNIZ YAŞAMAYA, başka biriyle oturmaz/kalkamaz/öldür Allah yaşayamaz hale geliyor-sun.

Tek Kişilik Düzen'ine çocuğunu, köpeğini, kedini, kuşunu, balığını sığdırabiliyorsun; ama bir beraberliğin Birlikte Yaşama Pratiği'ni sığdıramıyorsun.

Artık, Kemikleşmiş Yalnızlık mı dersiniz, Yalnız Yaşama Bağımlılığı mı -o girdi mi sisteminize, geri dönüşü yok pek de.

Yalnızlık Eşiği zamanla giderek düşüyor, yalnızlığa daha da, daha da alışıyorsunuz.

Ayrıca tek çocukların, daha çocukluktan gelen bir pratikle, yalnızlığa çok daha hazır ve hazırlıklı olduğu da malum. İdmanlılar on yıllardır.

Yalnız kalamama hastalıkları yüzünden, her nevi ilişkiye can havliyle tırnaklarını geçirenler mi; iki kişilik hayatları bir ZÜL, kimyalarına aykırı bir bozulma hali kabul edenler mi? Bilmiyorum, ulaşmak için menzile...

Metrofaresel Kocalar

Böyle yeni bir erkek tipitipi türedi.

Ayrılırken ayılmalar, bayılmalar; ama en mühimi ayrılan eşi jurnallemeler.

“O öyleydi de, böyleydi de; hani söylemeye dilim varmıyor ama beni BOYNUZLUYORDU, boynuzlamıştı, boynuzluyor galiba. Ey Necip Türk Halkı! Siz ki, namusunuza bu kadar düşkünsünüzdür. Çabuk birleşin. Benden -tam da şöhretinin zirvesinde- ayrılma denizliğini gösteren bu hain kadını işinden/yerinden/yurdundan edin.

Ona ‘Vurun Kahpeye!’ yapın. Kendimi ve onu rezil-i rüsva etmeme, intikamımı almama yardımcı olun. N’olur elimden tutun. Bu arada bakın, bunca ortalara

saçıldım. Meşhur edin beni de. Bana yeni iş imkânları tanıyın. Olmaz mı ha, gözünüzün yağını yiyeyim; olmaz mı?”

‘Popstar’dan Firdevs, biliyorsunuz, yüzümüze gözümüze sokuldu zira, önceden EVLİYMİŞ!

Flaş! Flaş! Flaş!

Kız, benim bildiğim kadarıyla, ‘Bakire Meryemler Yarışması’na ya da ‘Kainat Güzeli’ne katılmadı. ‘Popstar’a katıldı.

19 yaşında evlendiği kendinden bilmem kaç yaş büyük bir adamdan, 2 yıl sonra ayrılmış.

Boşanma işlemleri sürünmüş sürünmüş, en nihayet ayrılıktan yıllar sonra, yarışmadan birkaç ay önce gerçekleşmiş.

Şimdi Eski Koca, “Vay galiba bir ihanet durumu da olmuşmuş idi. Kemer’de herkes konuşuyor. Gidin araştırın, soruşturun; benden muhbirlemesi,” yaparak, elindeki 2-3 eski fotoğrafla ortalığa saçılmakta hakikaten, hiçbir beis görmüyor.

Artık dağarcığında ne var ise: “Annesi çok zengin bir kadınmış. Görmesi imkânsızmış. Bu konu Firdevs’i çok üzüyor”dan-

“Aa! ben onun adını Alev sanıyordum. Boşanma kâğıtlarında Firdevs olduğunu gördüm”e kadar, Allah ne verdiyse. 15 saniyelik ‘Firdevs’in Kocası’ şöhretini yaşayacak aklınca, kanırta kanırta.

Bu arada Firdevscik de farkındasınızdır hakiki bir Kapalı Kutu. Biraz yalan dolanları da ortalığa çıkıyor. Konuşmak yanlısı değil. Fazlasıyla esrarengiz bir özgeçmiş olduğunu zaten yeri geldikçe ‘çıtlatıyor’.

Bana bu haliyle Ebru Gündeş'in ilk zamanlarını da hatırlatmıyor değil.

Ebru Gündeş de gencecik bir kızken ansızın meşhur olduğunda az yalan söylememiştii, hatırlarsınız. "Babam öldü," demiştii; yıllardır görüşülmeyen eskici bir baba ortaya çıkmıştı, Belçika'da çalışan bir gençle, küçük yaşta yapılmış bir evlilik çıkmıştı. O çıkmıştı, bu çıkmıştı.

Şimdi bakıyorum Ebru Gündeş'e, Dobralar Kraliçesi!

O, ilk tökezleme/şöhretle tam da ne edeceğini bilememe/eski yaraların deşilmesini istememe zamanlarını atlatır atlatmaz Ebru Gündeş, kafayı gözü yara yara starlıkla ve bizatihi hayatla baş etmeyi öğrenir öğrenmez; harbiciliğin kitabını yeniden yazdı biliyorsunuz.

Aydan; o 'Ters Ablal' halleriyle, sesinin güröl güröl lüğüyle bana Ebru Gündeş'i de hatırlatmaktaydı Allah için. Ama Türk Halkı'yla Ters Akort yaptı işte. Firdevs ise hayatta (ve ayakta) kaldı. Zaten gerçek bir 'survivor' Firdevs. Ama mevzu, kocalar daha ziyade.

Yüksel Ak boşanmak isteyince, MHP'lilikten, alkol-den filan Tombul Teneke'ye dönüşmüş bulunan -man-ken koca- Şenol İpek'in yaptıklarını hatırlayın hele bir.

'Asmalı Konak' şöhretinin zirvesinde kocası Hazım Körmükçü'den boşanmak cüretini gösteren yine, İpek Tuzcuoğlu'nun muhatap kaldığı intihar girişimlerini, 'Bay X'e burdan başarılar dilerim' kinayeli salamlı sandviçlerini, ayılmaları, illa da medyanın önünde bayılmaları filan-

'Askerdeki Koca' adlı Ümit Besen şarkısı ile karısının 'iharetini' ortalıklara saçarak, onca yıllık birlikteliklerini

kirleten -hani insan en azından anılarımız temiz kalsın, bizim kalsın diye düşünür- Pınar Altuğ'un kocasını anımslayın sonra.

Affınıza sığınarak ilan edelim hanımlar, beyler; TM bu Terk Edilirken Dklp Saçılan Adamlar, yepyeni ve alabildiğine utanç verici bir patern izlemekteler.

Yaşanan yıllara, anılara, aşklara da saygıları yok; öz-benliklerine de.

Vakti zamanında polis abileri eşliğinde evler basan, 'Kocamı sana yar etmem, kaltak!' diye çığlıklar atan, gazetelere 'düşen' karılarımızın yerini, şimdi bu koca fi-grckleri aldı.

Hadi o zavallıların ekonomik bağımsızlıkları, kocalarından başka işleri 'gçleri', geçim kapıları yoktu.

Peki bu erkeklerin derdi nedir? 7'den 70'e herkese musallat olan ağır onursuzluk sendromu mu? Maalesef bir çimdik ruhu dahi olmama hali mi? 'Ne koparsam kârdır' tacirliği mi? Nedir ki BU yani?

Yoksa zehr olur bu tatlı hayat!

Dün gece kızımla, bu kış sinemalarda gösterilmişti hani, Ben Stiller’la Drew Barrymore’un oynadığı ‘Duplex’i seyrettik.

İyi ki de evde seyretmişiz. Tam ev kategorisinden suya/sabuna değmez bir film di. Bazı filmler için: bin taksilere, karış Taksim’in o korkunç (insan) seline, gir sinemalara, çık sinemalardan. Böyle zırnık bir film için çekmişsen giderek bana daha da, daha da ağır gelen Taksim Çilesi’ni; bozuluyor insan yani.

“Bu muydu? Böyle mi olacaktı? Çilem nerde dolaçaktı?” filan oluyor.

Ama asıl mevzu, çağımızın son açgözlülük krizi olan Uzun Yaşama Hezeyanı.

(Heyelanı mı demeliyim?) Filmin tüm plot’u, bu taddından yenmeyen şahsiyet yoksunu çiftin aldığı duplex dairenin üst katında 88 dolar kira vererek (rent kontrol!!) yaşamakta olan Yaşlı Cadı üstüne kurulu.

Eski usul kibarlık şahıkası bir İngilizce konuşan, kız arkadaşlarıyla kurduğu nefesli çalgılar bandosunda çalan, geceleri bağırdatan televizyonu karşısında hoplayıp zıplayan -Hatta Mustafa Erdoğan’ın (Gülben Ergen’in taze eşi) aynen apartotelleyerek yurdumuz folklöringine ‘aynen’ uyarladığı River Dance’i mesela, İrlanda kostümleri içinde ter ter yaparak (ama maalesef onun gibi Geleneksel Dansı Kurtaran Aslan telakki edilmiyor ninnecik!)- Ve de işte banyosunda köpüklerin arasında kendi kendiyile filan da oynayarak -(Bu tavsiye de kaçırılmıyor.)

Bir ‘Uzun Yaşama Kılavuzu’ işte kadın. Dünya yansa umuru değil. Korkunç bir Manipölasyon Canavarı. Ve herkesi tepe tepe kullanıp hayatından bezdirme konusunda hakiki bir üstade.

Oynayan yaşlı (ama hakikaten) oyuncu her kimse o yaşa gelip de (yüz küsur yaşlarında) ölmemekte direnen bencil farelerin olanca sevimsizliğini ve ürkütücülüğünü yüzünde taşıyor.

Zengin İnsan Ülkeleri’nin “Yaşayalım! Daha da uzun yaşayalım! Daha çok benzin ve deterjan tüketerek, yüz binlerce hap içip dünyanın içine ederek, daha da, daha yaşayalım”, krizi beni giderek (bu yaşamoburu yaşlı kadının çehresinde mesela) daha da çok korkutuyor.

Hani her yaz Türkiye’ye damlayışında, mutlaka birkaç televizyon kanalını işgal etmesi şart, o Türkçesi ve

insanlık tasavvuru kıt Kıрма Türk Sağlık Manyaklaması doktorun, canımı sıktığı üzre.

Aman aman Clinton'ı o ameliyat edecek diye Türk Medyalamacılığı hop oturup hop kalktı. Sanırsın uzaya Milli Eğitim'in 100 Seçkin Eser'ini füzelemişiz. 'Primitif Bir Gezegenden Örneklemeler' diye.

Ameliyat ekibinde ışığı filan tuttu galiba sonunda.

Mesela beni anadilini doğru dürüst konuşamayan hiçbir doktora emanet etmeyiniz. Elli yaşın üstünde hiçbir doktora da.

Çok sevgili arkadaşımın aklı 4 ile 14 yaşları arasına çekilmiş 94 yaşındaki anneannesini, ona verilen her sıvıyı ve yemeği 'Ya Zehirlerlerse!' uluğ/bitmeyen kaygısıyla, kontrol etmeden (Napolyon mübarek) ağzına sokmuyor.

Ve ben giderek anlıyorum ki; Uzun Yaşamak da çok uzun, çileli, açgözlü, hayatobur, giderek beni daha da çileden çıkarıp itici gelen sonsuz bir uğraş ve tüm yaşamını DAHA DA DAHA DA yaşamaya adanmış insanların buzdağları boyutlarındaki bencilliği, bu dünyayı, bildiğimiz anlamıyla bu dünyayı, yok olmanın kıyısına kadar getirmiş bulunuyor.

Bu yaşamoburlar yaşasın diye dünya göçüyor. Ve önce çocuklar, önce güçsüzler, önce Afrikalılar, önce yoksullar, daima önce yoksullar ölüyor. Onların kemiklerinden, iliklerinden çıkan vitaminlerle Hayat Vampirleri çok uzun vadeler planlıyorlar. Yüz ellilere filan vuracaklar, başkalarının hiç yaşayamamışlıklarının üstünde.

En yeni sermaye arzusu bu, işte.

Öldüren bağımlılık

Şimdi kalkıp atletizm uzmanlığı taslamanın âlemi yok; ama biliyoruz ki, ekonomi bile çokça ‘psikolojik’.

Elvan 1500 metrede (de) koşacağını açıkladığında ve antrenörü oldukça iddialı konuştuğunda, içimdeki hangi şüphe istasyonlarından birinden kalktığını bilmediğim korku treni: ‘Süreyya Ayhan katılır mı bu olimpiyatlara peki?’ çufçuflayıverdi.

Zira biliyoruz ki kızımız, katılımcı değil. Hıncal Uluç’un filan iddiaları doğru mudur: İnsan hakikaten katıla katıla yarışmalara, yarışma koşmayı mı öğrenir, yoksa boş yere kendini ve sinirlerini mi yorar?

Süreyya’nın ileri derecede yarışma özürlü olduğu, kendisine epeyce para kazandırabilecek yarışmaları dahi

elinin tersiyle ittiği gibi ‘az olsun öz olsun’ diyecek yalnızca ennn önemlilerine, ennn birinci olmak üzere katıldığı, ikinci olabilmek gibi hiç de azımsanamayacak başarıları, aşırı inzivaya, daha doğrusu ikimize 1 dünya’ya şartlanmış bünyesinin asla kaldıramaz hale getirildiği, muhakkak.

Süreyya zira, hocasını kocası yaptı. Yücel Kop yerine bir antrenörü, değil kabul etmesinin; bir menajer, İngilizce bilen bir asistan, bir adam, bir kadın- yani Süreyya Ayhan’ın çocukluğundan başlayarak geliştirmiş olduğu Yücel Kop bağımlılığının hızını kesmesine vesile olabilecek herhangi bir ‘ilaveyi’ bünyesinin kabul etmeyeceği ve bünyesi haline gelmiş bulunan Yücel Kop’un, kabul ettirtmeyeceği açık.

Süreyya Ayhan’ı küçücükken keşfedip: aşkıyla, ilgisiyle, azmiyle atletizme bağlayarak bu adam, bir şampiyona, rüzgârın kızına tecrübe ve yürekceğiziyle dönüştürmüş olabilir. Ama aralarındaki transgressional (sınırları ihlal edici) bağla, ilişki türüyle, Süreyya Ayhan’ı hiç de hak etmediği şekillerde yok etmeye namzet olduğu da muhakkak. Artık.

Zira dünya ikinciliğinde ‘regl’ meselesini ortaya atmasıyla birlikte, milletçek nerdeyse reglözürlü iken en regltartışmacı kesilmemize kadar neden olduğu üzre, Yücel Kop’un: “Ben Süreyya’nın vücudundaki kılların sayısını bilirim” demek gibi, WADA’dan gelen ‘erkek görevliler kadınların cinsel organlarına dahi tuvalete girip bakmaya kalkıyorlar,’ demek gibi- Yücel Kop’ta hazine ve handiyse grotesk bir malına düşkünlük ve belden aşağısıyla atletinin, bedeninin ve ruhunun tümüyle ol-

duğu gibi, aşırı ilgili ve düşkün olma, her şeye tuz biber ekercesine köylüce bir sözünü, dahası özünü sakınma ve her türlü fren yoksunluğu, sınır tanımazlık hali-

Olabilir: Bir baba, bir ağbi, bir âşık, bir hoca, bir rol modeli olarak çılgınca sevdiği adamın her hali ve avamlığı, maçoluğu, sahipleniciliği, ali kıran görevli kilitgenliği Süreyya'ya, her haliyle, her şekliyle şirin, gönülçelici ve hatta karşı konulmaz gelebilir.

Belli ki, çocuğun Yücel Kop'a patolojik bir bağıllığı ve bağımlılığı var. Belli ki Yücel Kop tüm manik enerjisini ve cahil cüretini bu bağımlılığı artırıp 'iki kişilik bir delilik hali' yaratmaya adanmış. Ve de Rüzgârın Kızı, Çankırlı bu güzelim köy yollarında kendiyile yarışarak büyümüş çocuk, giderek yüzüyle, mimikleriyle, gerginliğiyle, iki lafı bir araya getirememesiyle kocasına ve hocasına benzemiş. Dönüşmüş. O, olmuş. İkisi, bir olmuş.

Göbek bağıını zamanı gelince kesmediği ve kestirtmediği için, şimdi bir kan zehirlenmesinin pençelerinde. İki ayrı bedeninin içinde bir ruhla idare edebilmek, tepeden tırnağa Yücel Kop'a dönüşebilmek için, ordan oraya koşuşturmaktan içinde; bitap düşmüş.

'Gırtlaktan başlayıp mideye kadar uzanan' yaralardan, mide kanamalarından, daha önce çıkmayan yerlerde çıkan ödemlere kadar bas bas bağıran vücudu, bu ağır bağımlılığı nasıl kaldıramayacağını da ilan etmekte.

Savaş Ay'a konuşan Arzu Karadağlı ise, nasıl 6 yaşında piyano çalıp Nâzım okuduğundan, seslendirme âleminin prensesi addedildiğinden, 22 yaşında Bilkent'te öğretim görevlisi olunca 'ona sıırıslıkam âşık olup evlerine, yemeklere çağırın' öğrencilerinden (yani geçmiş

güzel günlerdeki başarılarından, başarılarından) söz edip, “Tamer hayatımdan çıkarsa canımdan can kopmuş gibi hissederim. Bir uzvumu kaybetmiş gibi hissederim,” diyor.

Şimdi durulmuş, küçücük evinde oturmuş haliyle: ‘Lunaparka giden çocukların haylazlığı gibi bir şey aslında,’ diyebiliyor kocasının seri 100 dolarlık birleşmeleri üstüne.

Kuşkusuz bir insana, bir adama kendini onun içinde YOK edecek kadar âşık olmak, olabilmek güzel bir şey. Ama Cemal Süreya’ya (o, fazladan bir ye harfini dahi atmıştı üstünden) kalırsa, tensel aşkın ömrü sekiz aydır.

O sürenin sonunda kendini hiçlemekte, YOK etmekte, bağımlılığının içinde zehirlemekte kararlıysan, kendin bilirsin: Ondan sonra gelsin yalan dolanlar, sahtecilikler, rezaletler, kaybedişler ve birlikte düşüşlerden sin-sice zevk alır hale gelmeler. Başka birinin zehrinde kendini öldürmeden, yıllarca sürüm sürüm süründürmeler-

Rüzgârın Kızı da olsan, Dublaj Prensesi de: öncelikle nerde başlayıp bitmen gerektiğini, kendini bileceksin. İhlal edilen sınırlarınla yaşayanın hiç de ‘sen’ olmadığını. Başka birinin asansör boşluğunda yitip gitmene değip değmediğini: Kendini parçalarken bir diğerinde, o diğerine de fena edip etmediğini de. Düşüneceksin.

Bal, zeytinyağı şişesi, domuz

Bu evdeki -yazköyü evi- zeytinyağı şişesinin dibinde, birikmiş tortuların İZİNİ gördüm.

İşte suyla çalkalayıp -dışını deterjanlayıp- üstüne yeni zeytinyağını dökersen şişenin, harbi bir ŞİŞE TEMİZLİĞİ'ni hak eden zeytinyağı tortusu birikmesi oluşuyormuş ki-

Bu derdin tek dermanı var ey okur!

Önce bulaşık deterjanlı sularda bıraktım, mıraktım; bana mısın demiyor.

Burda tabii içimizdeki Nevrotik Ev Kadını tüm ısrarcılığıyla devreye giriyor: “Belli ki, en az iki sezondur, ESASLI temizliğini yapmamışsın şişenin: Çabuk, iş başına!”

Ben artık yaşlandım ey okur!

O pamuk çubuklarını kolonyalara daldırmalar, elde tiner şişesi boya kalıntılarına savaş açmalar; o günleri gerilerde bırakmak arzusundayım: Mecalim yok.

Bir de o enerji, sinir enerjisiydi sanırım.

Bu makine, artık onca işe saldıracak miktarda sinir yakıtı bulamıyor; sinir enerjisi üretemiyor.

Ama işte içimizde bir yerlerde ölmek istemeyen bir Nevrotik Ev Kadını var.

Ev âlemciler bilir: Böyle şişe diplerinin tek çaresi; parçala gazete kâğıtlarını, doldur tıka basa içine (dar boğazda maşadan yardım al) suyu bas, tekrar gazete parçaları, tekrar suyu bas.

Şişe, silme gazete kâğıtlarıyla dolu bir gece geçirsin köşeciğinde.

Ertesi Sabah: Ertesi sabah, senin için HİÇ kolay değil, zavallı Nevrotik Ev Kadını.

Zira bu mavi ve güzel şişenin boğazı çok dar. Sen de, içindeki gazete kâğıtlarını çıkarmakla (su doldura, boşalta) en az KIRK BEŞ DAKİKA uğraşacaksın. Ve bu 45 dakika süresince:

“Değer mi hiç/değer mi hiç

Değer mi/değer mi/değer mi söyle” şarkısı ve bilumum “Allahım, neydi günahım” şarkıları sana refakat edecekler.

“Niçin böyleyim ki?” diyeceksin.

“Tortulu kalsaydı, şişenin dibi. Hayatımdan bir-bir buçuk saat gitmesine değer mi?”

Şöyle mantık da yürütebilirsin: “Madem bu kadar tizsin; mavi, güzel şişe senin neyine? Diyelim öylesin,

tedavi kabul etmiyorsun; git Paşabahçe’den yenisini al şişenin. Bunu da at çöpe: zamanını kurtar.”

Hayır! Bizim kurtarılacak zamanımız yok!

Arkadaşla çay içerek geçirilecek bir-bir buçuk saati biz takır takır şişeyi ıslah etmelere ayırırız. Biz böyleyiz. İşte.

Tabii ben böyle nevrotik hadiselerimi yazdıkça, Perihan Hilmi Örnekal’layıp daha önce bilmediği için uygulayamadığı bu ‘Maksimum Şişe Temizleme’ yöntemini hayatına sokacak olan nevrotik eğilimli okurlarıma da “Sorry”, diyorum. “İşte hancı; ben her zaman böyleyim.”

Bolu’da bir Hayri Ateş 45 yıldır ağzına tatlı sürmüyormuş; “Tatlıdan tiksindiği için.” Güzel bir neden. Natürel bir kere. Hoş yani. Sonra mutfakta yiyecek ararken ne görse beğenirsiniz? Aaaa: bal! Bolu’da boldur da tabii.

“Hayatımda ilk kez bir kaşık bal yedim. Sonra ne olduysa 10 günde yaklaşık 15 kilo bal yemişim. Bayıldığımı hatırlıyorum. Gözümü hastanede açtım.”

Zira kan şekeri 760’a çıkmış Hayri Ateş’in. Peki tatlıdan tiksinererek 45 yılını geçirmiş bulunan Hayri Ateş, bu Tutku Patlaması’ndan dersini almış mı?

Ateş’in doktorunu dinleyelim: “Geç kalınsaydı ölebilirdi. Ama hasta, ikaz ettiğimiz halde bal yemekten vazgeçmiyor. Hastanede bile fırsatını bulup bal yediğini anladık.”

Bana bu Bal Patlaması, acayip sevdiğim hikâyecilerden Roald Dahl’ın ‘The Pig’ adlı öyküsünü hatırlattı.

Dağların tepesindeki kulübelerinde, fanatik vejetar-

yen teyzesi tarafından, bırakın ağzına bir gram et sürülmesini, hayvani gıda yemenin ihtimalinden dahi uzak yetiştirilen Çocuk, teyzesi ölünce, ömründe ilk kez şehre iner.

Müthiş bir servet kalmıştır, paradan puldan ve dünyevi hiçbir şeyden zırnık anlamayan Çocuk’a.

Acıkmıştır. Şehrin varoşlarında önüne ilk çıkan lokantaya girip ilk kez domuz etinin tadına bakar ki-

Evet, sonrası yokuş aşağı bir Tutku Yuvarlanması’dır.

Çok büyük oruçlardan, tiksintilerden, bastırmalardan kork ey okur! Bu nedenle de bazı dinlerin bazı öğretileri, nasıl da korku yaratır insanda. Sonra olan patlamalar, diyelim; nasıl da korku verici olabilir. ‘Ölçölüce!’ diyerek bitiriyorum yine öğreti köşemizi. Yıllardan beri süregelen mottomuzla.

Ölçölüce! Biçilice!

Devamlılık sorunu

Artık yokuş aşşığı koyverdiği gibi, günde bir kez filan kendini Beşiktaş Çarşısı'nda buluveren bir Öz Beşiktaşlı değilim, biliyorsunuz.

Artık yaşadığım yeni semttten Beşiktaş'a en sık 2-3 haftada bir, kafasında Yapılması Gerekenler Listesi'yle inen, bir muhacirim. Bir yenisemtli.

Bugün, ki tuhaf bir gün, sabahleyin nereden çıktığı belli olmayan (bu sıcaklarda) buz topları yağdı göklerden. Ben sabahın altısında, kötü şeyleri arama arkadaşım (felaketkardeşliği de denilebilir) Nazan'ı arayıp: 'Çok alametler belirdi mi, sence de?' filan demeyi dahi, düşündüm.

İşte bugün Beşiktaş'a indim: Fotoğrafları tab ettir-

meye, Saadet'e yüzüğün parasını ödemeye, o iş'e ve bu iş'e- ve tabii ki Beşiktaş Mutlulukları'nın önemli bir parçası olan Murat Muhallebicisi'nde adam gibi (pardon, kadın gibi: siyaseten doğrucusu bu) çay içmeye ve tavuklu pilav yemeye.

Benim Saray Familyası'ndan diğerlerine, muhallebici düşkünlüğüm malum: Zira kardeşim ben çayımı, cam bardakta, koyu mu koyu, Türk çayımı, ince belli bardakta, o ne idüğü karışık Ajda'larda da değil, bildiğimiz babadan, pardon anadan kalma bardaklarda içmek isterim.

Bu da artık ancak muhallebicilerde mümkün. Bir de yemek bitince, gelenekçi meyhane ve lokanta çeşitlerimizde.

Muhallebicilerin menemenden tavuklu pilava, döner dürümden su böreğine mönülerinin şa-ha-ne olması da ayrı bir hikâye, pek tabii ki.

Ve fakat son gittiğimde Tadilat Nedeniyle Kapalı olan Murat'ta yeni ve fantezi ve tahta/granit ağırlıklı bir dekorasyon. Garsonlara siyah-beyaz pötikare yelekler, eskinin bordoları yerine. Yani o güzelim mermer masaların, bordo suni deri iskemlelerin yerinde yeller esmekte. (Puşşşş, şuşşşş: yel sesi.)

Ama dünyanın en eşsiz garsonlarından oluşan kadro kıvançlı, mutlu. Havalandırma canavar gibi çalışıyor-muş; tuvaletleri de çok temiz, güzel olmuş. Onların mutluluğu bana da sirayet etti: Boru değil, bu kadro Dünyanın En İyi Garsonları Kadrosu.

Yemek içmeklerde de, Allaha şükür, milim değişim: diyelim Ajda'lara ilhak etmece filan, söz konusu değil.

Ama yine de memleketimizin ağır sorunlarından olan ‘devamlılık sorunu’ üstüme çullanmadan edemedi.

Dünyanın en nadan garsonları ve en sevimsiz halkıyla cezalandırılmış bulunan Yunan Toprakları’nda mesele, Atina’da, orda burda dekorasyonunu otuz yıldır, kırk yıldır zırnık değiştirmemiş onlarca, yüzlerce müesseseyle kutsanabiliyorsunuz.

Türkler oysa, özellikle son beş-on yıldır başlarına musallat ettikleri dekorasyon hastalığıyla, o dekorasyon alışkanlığı benim, bu zırtapoz modanın bağımlılığı senin her tarafı tepetaklak ve bu arada da birörnek, tatsız tuzsuz ve hijyenik mi sıkıcı etmelere doyamamaktalar.

Oysa sevgili muhallebicim, daha beş-altı yıl önce yenilediği iskemleleri ve mermer tepeli masalarıyla öylesine şahsiyetli ve kendi gibiydi ki.

Benim gibi devamlılık sorunundan çok çeken saplantı mahlukları için, Türkiye’deki bu ağır kaygan zemin nedeniyle; diyelim bir Refik’in (ve değişmeyen şahane garson kadrosunun) Samatya’daki Safa’nın, Hikmet beyin iç serinleten prezansıyla Emek Sineması’nın, Yakup’un öğlen vakitlerindeki tenhalığının ve serinliğinin, Gölköy’deki Erol Çay Bahçesi’nin (ve tabii Erol’un her daim ince gülümseyişinin) Pera Palas’ın barının -böyle işte aklıma gelen ve gelmeyen birkaç en nihayet DEĞİŞMEYEN, bozulmayan, kıvamını kaçırmayan yerin, iç pamuklayıcı ehemmiyeti vardır.

Bandırma’daki muhteşem dondurmaları, supangleli pastane de mesela. Muammer’in götürdüğü. Gelip geçerken 2-3 kere gitmiş bulduğum halde onlarca yıldır değişmeyen dekoruyla, kendimi hop diye oraya aith hissedip küt diye bağlanabilirim anında.

Aynen Kadıköy Çarşısı'nın Baylan'ı gibi. Ve aynen Beşiktaş'taki Bulgar'ın bir milim oynamayan tereyağ kaymakçısı gibi. Yumurta sepetlerinin filan, hep aynı duruşuyla.

Bu memleketin biraz daha az değişime ihtiyacı yok mu, peki?

Bu dekorasyon rahatsızlığından, bugün var/yarın yok yerlerden ve türedi döşeme zevk(sizlik)lerinden az biraz nefes alıp birtakım yerlerin ömrünü ve görüntüsünü az biraz daha -huzur alıp, soluklanmamıza yetecek kadar- uzatmamızı diliyor olmuş olmamı, fazla yerleşik ve ısrarcı bulmuş olmadığınızı da, umarım. Göçebe üstü ve altı okur hurçlarım.

Şekil Cetveli

Sonra işte ben oturup Martin Bashir'in 'Arkadaşım Michael Jackson' belgeselimsisini izledim.

Bu arada masamın üstünde Şekilli Cetvel duruyor.

Kızımın bu seneki kırtasiye listesinde Şekilli Cetvel diye bir kavram mı demeliyim; öyle bir şey'le karşılaştım.

Pergel filan da vardı. Ben çok ürperdim, nasıl zor ve zorlanarak kullandım ben pergelleri. Nasıl güçlkle anlamaktaydım (ya da anlamamakta ısrarlıydım) geometriyi. Bir barikat vardı sanki.

Geometri: Bırrrr Hissiyatı, demekti.

Tabii bunları, kızımın yazılarımı okumuyor olmasına güvenerek yazıyorum. Neyse, Beşiktaş'taki fa-

voru kırtasiyecimde ‘şekilli cetvel’ kalmamış. Bizim köyün naçar kırtasiyecisinde bitmiş. 2-3 yerde daha bulamadım. Düğüm oldum, hem NE Kİ bu Şekilli Cetvel?

Bugün Adnan’la girdiğimiz yerde bulduk.

Üstünde 17 şekil olan 25 santime 10 santimlik filan, bir cetvel. Şekillerden 16’sı geometrik, biri değil. 17. şekil ne biliyor musunuz? Atatürk.

Evet, Atatürk!

Yani üçgenler, beşgenler, daireler vs. arasında bir de Atatürk kafası var; Şekilli Cetvel buymuş.

“Bizim zamanımızda da bu vardı,” dedi Suna.

Türkiye işte, laik bir devlet değil.

Köktendincilik meselemiz peki, köktendevletçiliğimizden de fişkırmıyor mu? Aksiyon-Reaksiyon meseleleri. Yüzünden, vs.

Kesiyorum, ama Şekilli Cetvel sarsıntısını yaşadım hani. Her defterin, ilk sayfasına mutlaka bir Atatürk resmi yapıştırılıyor sene başında. Böylece çocuklarımız Kemalist; bizler vampirleri savuşturuyor olmanın içinde kıvançlı -MIYIZ? Bu mu peki? Bu ne menem bir indirgemecilik şekilli cetvelidir ki? Başka diyarlarda eşî benzeri ne rastlanmayan?

Mevzu, Michael Jackson’ın yüzleri.

Öyle oynarken oynarken burnuyla, belli ki kopmuş. Şimdi burnu yok. Derin bir girintinin ucuna takılmış bir Pinokyo uzantısı.

Dudakları filan da kalmamış.

Bir yarık, uzun; ağzı. Onun üstü işte bir baştan öbür başa rujlanmış.

Nasıl bir fondöten ve iki kayak gözün ağır rimellenmiş hali. Bir kuklacının İmalat Hatası artık o. Kendi kendinin Pinokyo'su.

Öyle acıklı ve öyle tatlı ki, bir yandan.

Bu Hain Beşir, nasıl oynuyor onunla.

Hain Kuklacı'nın Pinokyo'yla oynadığı gibi.

'Verme Ağacı' var Jackson'ın (Giving Tree, dedi) Neverland'deki 3 bin dönümlük bahçesinde. İlham veriyormuş, dallarına tırmandığında.

"Hadi çık bakalım," diyor Beşir. Çıkıyor Michael. Ağaçlara çıkmayı çooooo seviyormuş. Çocukluğunu hiç yaşamadıydı ya.

Sonra babasının onları sahnede çalışırken, nasıl hep kemeriyle dövdüğünü anlatıyor. Babasını görünce kusmaya başlarmış bazen korkudan; bazen de düşer, bayırlmış. Korumaların kollarına.

"Başka," diyor Martin Bashir, "başka nelerle döverdi sizleri?"

Michael elleriyle yüzünü kapıyor. "Bana niye bunu yapıyorsun ki?" diyor, ağlamaklı.

Çocuk sesiyle yanıtlıyor sonra: "Ütü kordonu, elinin altında ne varsa."

Sonra alışveriş yapmayı ennn sevdiği mağazaya gidiyorlar birlikte: Las Vegas'ta.

Martin Bashir 'tacky' dedi. Ben 'rüküşlük panayırı' diyeyim.

Orda başı dönen Michael, mağazanın müdürüne, "Şunu da, şunu da, şu iki mavi vazoyu da, ay bu resimdeki Apollon'un heykeli var evde zaten. Şu tabloyla, şunları şunları şunları da" yapıyor.

Bu arada iki mavi vazo diyelim beş yüz bin dolar tutuyor. Mağaza müdürü (istenç dışı) ellerini ovuşturuyor. ‘Kazz Michael. Yolalım Seni.’

Ben size eşyaların korkunçluğunu, anlatamam. Tahayyüller ötesi.

Geçenlerde Elton John da evinin eski eşyalarını Açık Artırma’ya çıkardı. Eşyalarının fotoğraflarını gördünüz mü? Panterpanterpanterconnn.

Amerikan modellerinde sakatlanmış çocuklara karşılık, bizim çocuklarımız da köktendevletçilikle kökten-dincilik salıncağında (ordan oraya itilerek) başı döndürülerek, mankafalaştırılıyor.

Taciz, devlet tacizi de dahil, öyle çok şekil ve model-den oluşuyor ki-

Her nevi cetvelden de korkuyorum ben. Korkmaktan da. Korkmuyorum.

Çocuk yakan çocuklar sistemi

‘Bu sabah yağmur var İstanbul’da.’ Sonbahar bu kadar çabuk gelsin istemezdik.

Aniden bitti yaz. Ansızın.

Sonra yine biraz geri gelir gibi yaptı.

Şimdi, temelli mi yani, çekti gitti mi?

Aslında mevsimlerin yumurcağı kimdir? ‘Pastırma Yazı’dır.

Umulmayan Yaz, demek.

Münasebetsiz Yaz.

Öyle beklemediğin/etmediğin anda kapına dayanan.

Görüşmediğin bir çocukluk arkadaşı gibi.

Görüşmeseniz de işte, özlediğin.

Özlediğini bile fark etmeden, üstelik.

Çocukluk arkadaşı demek, seni avcunun içi gibi bilen demek.

Ne anlatsan yerini bulur. Üstelik, anlatmasan da olur. (Ki en güzeli, budur.)

Ben zaten çok uyuyan bir insanım: Günde 10-12 saat.

Bir de sıkıntılı durumlarda, diyelim roman yazarken, günde 14 saat uyuyan bir insan.

Kısa giriş, benim için Uyku Diyarlarına Göçüş demek.

Uyku Mevsimine Geçiş. Olur yani.

Köpeğimiz öyle çok uyuyor ki. Çok da, iyi yapıyor.

Ben öyle hayata doyamayan/zıp zıp zıplayan/gece de uyumayayım/uyku tutmaz/tutturamaz/sabah erkenden kalkayım/borazanlar bizden-

Anlayamamışımdır ‘az’ uyuyanları.

Her şeyin azıyla yetineceksin, uykunun azıyla asla.

Memlekette tartışma sarı kafa güzelim bir oğlanın etrafında, düğümleniyor.

N’olmuş? HIV taşıyıcısıymış.

Neden? Kızılay’dan alınan kan yüzünden.

Ne demiş Kızılay’ın başı?

“62 milyar ödedik daha ne yapalım,” demiş.

“ŞİMDİNİN 200 milyarı, daha ne ödeyelim. Bir kazanç kapısı açmak istemiyoruz. Ev almışlar. Çocuk için harcamamışlar. Bugün 60-80 milyar için bu tür hastalığı taşımak isteyenler var. Öyle değil mi?” (27 Eylül-Milliyet)

O-HA yani.

Bu Kızılay bir rezalet kurum.

Depremde sapır sapır döküldüler.

De ne oldu?

Hayatta iyilikle, doğrulukla, yardımla, sivillikle alakası olmayan Örümcekler tarafından ele geçirilmiş bir kurum.

Biri giderse vicdanözürlü beton kafanın, öbürü geliyor.

Ciddi bir para/rant kaynağının başına kurulmuşlar. Ve de özürleri kabahatlerinden büyük.

Bu tiplerin, her zaman böyle.

Senin verdiğin kandan AIDS kapan bir bebek, bugün işte tüm bunları yaşıyor.

Tüm bu itişme kakışmayı.

Kekeliyor. İçine kapanıyor. Darma duman. Türk ana/babaları çocuklarını Kızılay kafalardan korumaya alsınlar önce. Yok kan fışkıracakmış da, öbür çocuğun gözüne girecekmiş de, AL SANA AIDS'miş de. Korku filmi kafaları.

Adana'da altı yaşında bir oğlancağızı, 'Baban yok senin' diye üstüne ispirto döküp yakan dokuz yaşındaki oğlanları, bazı ana babalar yetiştiriyor.

Türkiye Cumhuriyeti okullarında. Yetiştiriyorlar.

Ayrımcılığın okulları. Faşizm, envai çeşit.

Eğitim sistemimizi sorgulamamız lazım.

Ne yapıyorsak, felaket neticeler işte.

Eğitim sistemimizi yakıp yenisini yaratmamız lazım. İspirto lazım. Çocuklarımızı bu hale getirenlere. Sıkı bir temizlik lazım.

‘Vermem seni kimselere, yavruuum’

Dün yine Yapılacak İşler listem hazır (Hazırella) Şehrin Bağrı’na inip koşturucam filan felan.

Filan felan oldum hakikaten: Zira evin tam orta yerinde bir kara delik var. Ben onun etrafında dolanmaya göreyim, Alis gibi düşünüyorum kuyudan içeri. Sonra çık çıkabilirsen. Tüm meşgul tavşanları: ‘Geç kaldım. Geç kaldın. Geç kalmıştık,’ diye dolanan YOK saymaca.

O kara deliğin adı: Gündüz Televizyonu’dur ey okur! Ve gelin adaylarıyla kaynanaları Şov TV’de bir eve kapattılar. Öbüs kafeste, pardon evde de, dört damat adayı var. Birtakım tatlı ve tatsız cadı anneler oğulcuklarına ‘kız alacaklar’ ekranlardan. Olay da budur.

Geçenlerde nitekim, hayırlı bir vesile için geçtiğimiz yazılarıma bakmaktayım:

‘Annecimmmmm! Ne çok Popstar, Yokstar, Benimle Evlenir misin, İkinci Bahar yazmışım,’ oldum. Şimdi tabii ben de sizler gibi, ne yarışmacı adlarını hatırlıyorum mazinin ne de durumun konjonktürel vahametini.

Quantum fiziğine sürüklensem diyelim, sizi de mi sürükleyeceğim paldır küldür: Hoş, o daha bir faydalı olur. ÖSS’de parlarsınız felan. (Bi: filan, bi: felan-haraşo). Böyle de düşünceli/denetimci bir köşecilik halidir. Dizginleri tutacağız, tutacağız ki; müptezelce kayabildiğimiz popülerkültür mağaralarından bu saf, bakir ve radikal kitleyi azade tutabilelim.

Ama tabii uhu, tüpünde durduğu gibi durmuyor. (Pis uhu! Pis uhu!)

Bu, ‘Gelinim Olur musun’u açmamla birlikte bir haftalık mı ne hasretin ardından oğlan anneleri kuzucuklarına kavuşmaktalar. Annelerden biri koşarken oğluna doğru: ‘Ayy ben seni kimselere veremem yavruuum’u basmaz mı? (Mühür gibi, cümlemizin üstüne.)

Son zamanelerin uygun tabiriyle sayın dinlebazcılar: İşte O AN, benim bittiğim andır!

Zira ne görmekteyiz? Arzu ettikleri: genç, gerzek, boylu poslu, itaatkâr, anasının kuzusu, şaşkınâşık oğlan evlatlarıyla evli olduğunu zanneden, aşk yaşadığını varsayan, hayatta hiç görmediği/bulmadığı aşkı, heyecanı, tahrişi, bağlılığı, bağımlılığı, rezaleti yani bizzat kendi dünyaya getirdiği oğulcuğunda bulan MARAZİ TÜRK OĞLANÇOCUK ANNELİĞİ’nin şanlı bayrağıyla karşı karşıyayız. Evimizin orta yerinde dal dal dalgalanmakta.

Bu topraklar biliyorsunuz; sanki 1856'da Freud doğmamış, 1897'de 'Oedipus Complex'i yumurtlamamış, rüya tabirleriyle, psikanalizi keşfetmesiyle insanlık âleminin canına okumamış gibi: Öyle Freud-öncesi Freud-öncesi yaşayan Yanomamo'larla birlikte, nadide topluluk topraklarından bir taneciği.

Hani bir adet 'Rüya da bir/Dünya da' âlemi ki; akıldan/ruhtan/bağırsaktan geçenler anında haykırılıyor ekranlardan inhibisjonsuz, donsuz, tasasız!

İşte bu primitif ve alabildiğine samimi oğlancı kabile vurdumduymazlığı artı dışavurumculuğudur ki: 'Oğlum askere giderse yanına çadır kurarım' diyen (bu laf da başka bir yarışma annesinden) Ana Birlikleri mi ararsınız, 'Vermem seni ellere, sen benim herrrrşeyimsin' diye haykıran koyu yavuklu tonları mı?

Altüst olduk tabii ki. Memleket psikanaliz gerçekaltıcılığı karşısında, düğüm olduk kaldık.

Bu arada ben kaynanaların tek tek takdim edilip de, sonra kızlarla ilk karşılaştıkları geceye de tebelleş olmuş-tum; itiraf ediyorum! İşte bu dört kaynana arasında ilk beş saniyede içimi 'bırrrrr'latan örnek, diyelim kızlar eve girdikçe (diğerlerinin tersine) yerinden kalkmayan, elini ÖPÜNBAKALIM ennn gıcıklığıyla kızların burnuna dayayan, en sinir sözümona esprileri, en acımasız kendini övme/karşındakini hiçleme konuşmalarını yapan örnek, yani kaynana adaylarının en çekilmezi, anında anında, yani ilk hafta, Türk Halkı'nın teveccühleriyle En Beğenilen Kaynana seçilip birinci oluverdi bile!

Yani en rahatsız ediciyi, katlanılmazı baştacı edişimizdeki süratin de hastasıyım; oğlumuza âşık olma hal-

lerinin nasıl bir maraza işaret ettiğine dair ayak tırnağı kadar bilinç sahibi olamayışımızın da. Ben bu milletin hastası olmuşum kardeşim. Avluda bi tur atıp hemen içeri döneyim. Hem ben hiçbi şey kaçırmayayım, hem de onlar beni şoklamaya ara vermesinler. Aramız çözülmesin!

Yağmurlu kurabiye reçeteleri

TGRT'deki Kadın Programı'nda, konuklar arasında mı ne, bir  arkı okuma yarışması düzenlenmiş.

Başı bağılı bir kadın, kucağındaki 7-8 aylık bebeğini programın sunucusuna teslim edip, 'İnşallah yavrum için kazanırım'vari acındırmalarla, ömrümde ilk kez duyduğum  u  arkıyı okudu:

“Uyu bebeğim, benim güzel meleğim

Dağda tavşanlar uyudu

Evde koşanlar uyudu.”

Üstelik bu Tuhaf Ötesi ninniği(?), hani operacıların bir türkü söyleme usul  vardır, öyle okudu. Gözleri uzaklara takılı. Programın oracığında, nereye ait olduğı belirsiz ruhunu çekiştirerek. Ağır bir ruhsuzluk ve bağlantısızlıkla.

Sabah programları tüm o şarkıya, türküye, dansöze, göbeklere, berbat esprilere rağmen, tüm bu cıvıklık kisveleri altında Türk Halkını Dilendirme Programları esasında:

“Ben çamaşır makinesi istiyordum Aydın bey, bi hediye daha verir misiniz?”

“Goldaş’ı verin o zaman Seda hanım; olmaz mı? Bugün evlilik yıldönümümüz de.”

Derya Arbaş’ın ölümüyle ilgili haberler, beni mahvetti.

Neler öğrendim oradaki yazılardan: Nasıl da durmak bilmez bir ruh olduğunu Derya Arbaş’ın; Allahım çalışkan, nasıl da çalışkan!

‘Gratified Desire’ adlı ilk romanını bitirmiş, ikincisini yazmaktaymış son zamanlarda.

Fotoğraf çekiyormuş. Dedesini örnek alarak resim yapıyormuş. Ayrıca.

Bu arada müziğe olan ilgisini de keşfetmiş olmalı ki, onlarca beste yapmış. Birkaç hafta içinde.

Saati 30 dolara yapılan sosyete barmaid’liğinden arta kalan zamanlara sığdırılan bunca uğraş!

“Sharon Stone 35’inden sonra meşhur oldu,” diye diye sığınılmaya çalışılan Teselli Limanları.

Hâlâ tabii Hollywood’da ‘olmaya’ çalışan; tutmaya, tutunmaya, bir kız çocuğu.

Sonra dedesinin Asmalımescit’teki dairesine taşınma kararı almaca. Dedesi ölünce.

Yine boşu boşuna olamaz ve değil tabii ki.

Bu sefer de, dedenin adı yaşatılacak, anıları korunacak ve ciddi ciddi resim yapılacaktır.

Her dakikasını, saniyesini planlamış gibi Derya Arbaş.

Türkiyelilikle Amerikalılığın o dehşet de verici sentezi: Prodüktivite Zarureti ve Gerçekleri Görememe. Postmodern Hayatın En Kötü Ezberi'nden taviz verememe. Niyeyse?

Kızılderili bir aktörle, Türkiye Eski Güzeli bir annenin kızı.

Çocukluk resimlerindeki güzelliğine bakın hele. Sonra o Türkiye'deki filmlerde 'patladığı' 15-20 yaşları.

Derya Arbaş ancak belli bir yaşa kadar çok güzel kalabilen, o bahtsız Lolita'lardandı.

Hayır! 25'ine kadar filan kıvamı tutar bu güzeller güzeli çocukların. Sonra ne et ne balık, ne o ne bu; yani artık o soluk kesici güzellikleri yerine, ansızın yaşlanmış savaşırlardır onlar. Güzellikleri işte, o çeşittir. Düşündükçe için sızlar.

Güzellik defterini dürdüğü gibi, çünkü tabii ki hâlâ da çok güzeldi; ama 'artist olacak kadar değil.' Ve ne yani Allah vergisi bir yeteneği yoksa oyunculuğa, ressamlığa, besteciliğe -NE VAR Kİ?

Mecbur muydu? Mecbur muydu elinde bu kâğıtlardan hiçbirisi olmadığı halde, habire habire poker masalarının etrafında dönmeye?

'Ya kazanırsam, ya kazanırsam bu eli!' diye diye ruhunu bitirmeye?

Kendine hayatı bu denli zehir ettiğine değer miydi yani?

BU hayatı? BU değersiz hayatı?

Kuşkusuz burası düşük ruhların yollandığı bir cezaevi.

‘Erguvanlar açıyor; kelaynaklar uçuyor, her anımızın tadını çıkaralım’ idmanları/zorlamaları/sahtecilikleri yerine; BU dünyada rahat, huzur ve mutluluğun HİÇ de önemli olmadığı, zira bunların mümkün olmadığı bilgisiyle başlamak, çok daha güzel olmaz mı? Çok daha ‘yerinde’?

Olmadığı/olamadığı şeyleri öldürmeye çalışırken bir deri bir kemik kalan o güzel çocuk, habire oturup arkadaşlarıyla kurabiye yiyip çay içerek kıkırdasaydı; ya da bu dünyanın imkânsızlığından dem vursaydı açık açık ağlayarak; çok daha iyi olmaz mıydı?

Hayatını, hepimizin esasında birer kaybeden; kazanmanın bir ilüzyon, bir yalan, bir banallik - HİÇLİK esasında olduğu üstüne kursaydı? Hayatta kalmaz mıydı? Şimdi, buralarda olmaz mıydı?

Sahte tevazu

Biliyorsunuz, zamanında, çokçok büyük 1 Türk film-cisiydi Zülfü Livaneli.

Çokçok büyük 1 şarkıcılık ve bestecilik kariyerinin arasına, onu da sıkıştırdı sıkıştırmış; sonra da ‘Şahmaran’la (Türkan Şoray’ın madara edildiği, hani) ‘Bir yangının külünü yeniden yakıp geçmiş’ti.

Allahtan, sinema yangınları oracıkta kaldı.

Çokçok büyük Türk romancılığının, Yaşar Kemal arka ve ön sözlü, sularına sığındı.

Yurtdışı gezilerine filan birlikte çıkıyorlar şimdilerde. Yaşar Kemal son romanı üstüne, Kanal D’ye Zülfü Bey’le çıkmıştı mesela: Ana Haber’e.

Kitapla ilgili mütemadiyen Zülfü Bey konuşmakta,

Yaşar Bey de homurg gomurg yapmaktaydı. Madem tek dişi kalmış Pablisite Canavarı'nın karşısına Çukurovalılığı filan çizdirmek pahasına çıkacaktı Yaşar Kemal, bunu -bir nevi Stelyo Pipis'i de olan- Zülfü Livaneli ile yapar, şarkıları, pardon, lafları, övgülemeleri ona söylettirirdi.

Öyle 'Mühim İnsanlar Dayanışması'nın saygın bir üyesidir Zülfü Bey. Karada kendisine ölüm yoktur; hakiki sanatın azgın sularını -bilemeyeceğim.

Bunu, Vahşi Türk Eleştirmenliği Müessesesi'ne havale ediyorum; benim dalgalarımı aşıyor, naçizane.

İşte hem bir 'pseudo' (sahte) tevazu örneği sergilemiş olduk, hem de sözü Lars von Trier'e getirdik mi, getirdik.

Filmi izledik, filmi yazmakla dolup taşmaktaydık ki, Zülfü Bey'in yine kendi pimapen penceresinden 'olaya' yaklaşımıyla yüz yüze geldik.

İtalya'da filmin yapımcısı Vibeke Windelow'u görünce Zülfü Bey: "Aman," diyor, "Vibeke, filmi çok merak ediyorum, bana gönder."

Yazısı boyunca ilk ismiyle -Vibeke! Vibeke!- on kez filan geçmekte olan Vibeke, filmin DVD'sini gönderiyorlar.

"Zaten, iki hafta sonra da Avrupa Film Ödülleri'ne aday kırk film arasında çıkageldi."

Yani Zülfü Bey'in 'büyük bir zevkle izlediği' bu film-den, Vibeke sayesinde, yalnız ve yalnızca 2 haftalık bir kazancı oluyor. Zira, 'Bir Jüri' olarak karşısına çıkacak bu film. Filmle ilgili tüm intibai bu 4 sözcüklük izdüşümle sınırlı kalacak olup olsa da, bu 2 haftalık ilişki önceliğini unutmayalım derseniz.

Zira ne kadar zorlansak, film üstüne, ‘büyük 1 zevkle izlediğinden’ fazlasını öğrenemiyoruz Üstad’dan.

Vibeke ‘Karanlıktaki Dansçı’da Björk’ten neler neler çektiklerini anlatıyor örneğin.

Sonra da Cannes’daki jüri başkanının ne denli kıskanç olduğu ve Lars von Trier’den nasıl da nefret ettiği, dedikodusunu filan sunuveriyorlar Zülfü Bey bizlere.

Herhalde ‘Dogville’in hiçbir ödül alamamış oluşu Cannes’da; tamamen bu şahsi husumet artı kıskançlık nedeniyledir. Hatta ‘Uzak’ da böyle bir Lars von Trier adlı ahir zaman Danimarka dehasına haksızlık etmek üzere filan, ödüllendirilmiş olmasın?

İnsan ikir ikir ikircikleniyor Zülfü Bey’in ‘insider information’ları üstüne.

Nitekim dişe dokunur hiçbir ödülü bulunamayan (Üstün İlişkiler Altın Ayısı dışında) Sn. Livaneli, ‘ödül sisteminin ne denli vahşi ve yanlış bir şey olduğu’ konusuyla kapatıyor yazılamasını.

Son 2 cümlesindeki serzeniş miktarını ben öylesine beğendim, öylesine a la Turca’lıktan yenmiyor buldum ki, sizlere aynen alıntılamadan edemeyeceğim:

“Ben de hem AVRUPA FİLM ÖDÜLÜ hem de AVRUPA TELEVİZYON ÖDÜLÜ jürilerinde olma-
ma rağmen diyorum ki, jüri sistemi yanlış.

En iyi değerlendirmeyi bu jüri üyelerinin yaptığı ne malum?”

Böyle kapatmış ‘Dogville filmi’ başlıklı ve ‘Dogville’i yalnızca ‘büyük bir zevkle izlediğini’ bizlere duyurmakla yetindiği yazısını Zülfü Bey Livaneli.

Yani düşünün, iki adet, mühim mi mühim (olduğunu varsaymamız şart koşulan) jürinin üyesi bulunmakta ve jüri sistemini böylesine acımasız bir nesnellikle eleştirebilmekte.

İşte Türklerde taptığım ‘pseudo tevazu’ olayı. İşte Türklerde taptığım ‘pseudo pseudo’ olayı. İşte ‘pseudo’, işte ‘placebo’; işte herkesi kendi enlem ve boylamlarıyla bir yerlere yerleştirip Te cetvelinde sallamaca!

Ben Vibeke’den DVD’yi alamadığım için, filmi temiz temiz Feriye’de izledim ve herkesin ayılıp bayıldığı ‘Karanlıktaki Dansçı’dan nasıl hiç hazzetmediysem, bu filmde de 5 kuruşluk zevk almadım.

Açık açık yazıyorum işte: Kimsenin jürisinde de yer almayacağım.

Yükselmek uğruna düşkünlük bağımlılığı

Gazetelerden birinin en arka sayfasında, antrenörlerle evlenen nice nice mühim (olimpiyatlarda yarışacak denli) sporcunun resmi vardı geçenlerde. Tabii, Süreyya Ayhan-Yücel Kop ikilisinin fotoğrafı en üstte olmak üzere.

Zaten başlık da: ‘Başka Süreyya’lar’ tarzı bir şeydi. Yani ‘Hocamdı Kocam Oldu’ psikolojik sendromu (halk arasındaki yaygın söyleyişle) öyle böyle bir mesele değil. Dir.

Ben hep bazı kadın cinslerinde rastlanan bu: güce tapınma, mühim ve yaşlı ve işte içinde bulunulan boktan durumlar icabı ‘statü sahibi adam’a, o acayip âlemlerin

kralına duyulan tutkuyu, son kertede, güçle yatar kalkar hale ‘terfi’ ederek sürdürülen o tuhaf: efendi/köle çocuk/baba tacizci/kurban simülasyonlarını anlamamışımıdır da, anlamamışımıdır! (Nato Kafa.)

Ve bence bu Güçlü, Pozisyonlu, Yaşlı Adam’a duyulan biat etme, yaltaklanma, onun için gerekirse dünya şampiyonu, gerekirse Çarlı’nın Meleklerinden Biri, gerekirse dünyanın en iyi yönetici sekreteri olma arzusu babasız kızlara değil de (sanılanın aksine) fazlasıyla babacı kızlara musallat olan bir rahatsızlık çeşididir. Babacı (baba, erk, pozisyon bağımlısı) Kız; babasının kucağından inmiştir inmemiştir ki; başka bir babanın kucağında (tıp profesörü, genel yayın yönetmeni, bakan, hakan, uluğ bilge kaan ya da bir antrenör, kebab sarayı kralı, baş garson, bölge müdürü vs. vs.) hem ‘ensest baldan tatlıdır’ sefih psikolojisini yaşar, hem de bağımlısı olduğu otoriteyle kurduğu yeni ve daha karmaşık, baktan, özünde YOK edici ilişkinin KandırDurBağları’nda dolanmaya başlar. Hayat boyu!

Aynı evde yaşayan üç kadın arkadaşını lezbiyenlikle; (o halde Türkiyeli bu yaş gruplarındaki kadınların, kızların yüzde 85’i filan -erkek arkadaşlarıyla yaşamalarına öldür Allah izin verilmeyeceğine göre- lezbiyen) Mehmet Üstündağ’dan sıtkı sıyrılarak kendini Avustralya’da bir otelin çatısından atmayı düşünecek kadar bunalmış ve halteri tüm bu pislikler yüzünden 10 YIL ÖNCE bırakmış İncinur Şahin’i pavyonda çalışmakla(!) suçlayacak kadar gözü kara bir kadın düşmanlığına ve pespaye tonlamalara esir düşmüş Nurcan Taylan’a, işaret etmekte yarar var:

Yüzünden güvenilmezlik, sahtekârlık ve sevimsizlik akan antrenörü sinir krizi geçirirken onun omuzlarını ve kollarını özellikle ceket yakasını patpatlaması, okşaması; uzanıp elini tuttuğunda, antrenörünün baş parmağıyla parmağına basınç yapması filan (belli ki birbirine uzun bir dokunma pratiğinden gelen iki insanın vücut dilini izlemekteyiz) hiç de NORMAL DEĞİL. Ne normal antrenör-sporcu ilişkisinde yeri var böyle bir dokunma pratiğinin, ne onların tabiriyle ‘aile dostu’ münasebetinde.

Önce aynı evde oturdukları için lezbiyen olan, Nurcan Taylan’ı kıskanan, Olimpiyat madalyası hasetinden gözleri dönmüş olan üç kız çıktı diyelim. Onlar bir çete!

Sonra Nurbanu Akboğan çıktı ve halteri bırakmış olduğu halde, yıllardır bu anı beklediğini ve Üstündağ’ın ‘ipliğini pazara çıkarmak istediğini’ açıkladı.

Belli ki aşırı pişkin ve vülger bir şahsiyet olan Üstündağ’ın cevabı: “Ben kazak mıyım ki, ipliğimi pazara çıkaracaksın?” dı.

Tacizin yakın tanığı olan Nurbanu, “Otel odasında Aylin Daşdelen’e bunları, bunları yapmadın mı?” diye sorduğunda ise cevap Üstündağ Yüzsüzünden: “Ben senin babanın cenazesine gelmedim mi?” oldu!

Sonra işte on yıl önce halteri bırakmış olan İncinur Şahin ve aşırı ilaç zehirlenmesinden ölen Esmâ Can’ın annesi ve ablasının söyledikleri. Türkiye Cumhuriyeti’nden bu kadar çok kadın canları bu denli yanmamış, onurlarıyla bu kadar oynanmamış olsa; ekranlara dökülür de sırf haset, kötülük, kıskançlık olsun diye konuşurlar mı? Konuşabilirler mi? Yalan yanlış?

Sporcularının sistematik olarak paralarını, madalyalarını çalmış, onları dövmüş, fırsat buldukça cinsel tacize maruz bırakmış, odalarına iç çamaşırlarıyla dalmış, gözlerini korkutmuş, sürekli hakarete uğratmış; belli ki ciddi ruhsal sorunları, alkol meselesi olan ve hiçbir soruya verecek adam gibi cevabı olmayan bir adam.

Ve işte bu yaratığa gönül indiren kadınlar da var.

Ama, yıllarca yaptığı iğrençliklerin hesabının sorulmasını, bu gözükara âşıkların yalan çığlıkları durdurmalı. Durduramamalı. Ne de altın (bunca genç kızın gözyaşı pahasına alınmış) madalyaların pırıltısı. Bu kızlar doğruyu söylüyorlar çünkü: Tacizin belgesi hepsinin ruhunda dağlı.

Gazinocular Kralı

Bilumum Türk filmlerinde, Mutlak Güç'ün sembolüdür Gazinocular Kralı.

Esas Kız'a amansızca âşık olur. Kızımız oysa kemancıya ya da piyanist-bestekâra gönlünü kaptıracak, muhtelif yanlış anla(ş)maları cezalandırmak üzere alkolik ve hatta verem olacak; ama kendini Gazinocular Kralı'nın ısrarlı ellerinden, filmin nihayetine kadar kurtaramayacaktır.

Orda burda şarkı söyleyen yetenekli manikürcü kızların, inşaat işçisi oğlanların ellerine tutuşturulan kartta; TANRILAR TANRISI ZEUS yerine, o meşum, o mübarek, akabinde de trajik iki kelime yazılı olacaktır: GAZİNOCULAR KRALI.

Oysa köprülerin altından ne atık sular aktı, 10-15 yıl-

dır nerdeyse Gazinocular Kralı diye bi şey yok. Hatta 12 Eylül Cuntası'ndan beri.

Cunta bunu da yaptı işte. Gece hayatımızı yasaklar-ken, farkında olmayarak ya da bile isteyerek 'gazinocu-luk' adlı o bir bize, belki de bir de Mısırlılar ve Lübnan-lılara has müessesenin dibine darı suyunu ekti.

Gazinocular Kralı YOK artık. Yok da, Kral bunun farkında mı?

Türkiye'nin mahur bestesi ya da meselesi bu: Miadı-nı dolduranlar, tamamen devri kapanmış olanlar, bunun farkında mı? Farkında mı? (Dramatik efekti böreklemek için ekolu mikrofon kullanıldı.)

Türkiye, hanımlar beyler, bir Gazinocular Kral ve Kraliçeleri resmi ve gayriresmi geçididir.

Parti başkanlarından bayat(lamış) komedyenlerine, ne konu üstüne neyi teraneleyeceğini ezbere bildiğimiz köşecilerinden, içi ve dışı geçmiş sanatkârlarına, Askeri-yesi'nden YÖK üyelerine, Kıbrıs görüşme(me)cilerin-den, İslam profesörlerine; Türkiye miadını doldurduğu-nu kabul etmeye yanaşmayan Gazinocular Kralları'nın biçare cennetidir.

Levent Kırca, on yıllar boyunca 'Olacak O Kadar'ı o kanal senin bu kanal benim acayip paralar okkalayarak ve 'komiklik' anlayışının nasıl da demodeleştüğünü, aynı sarhoş taklitleri ve sözümona sosyal hicivlerine, artık kimseciklerin gülüp eğlenemediğini inatla, ısrarla, azim-le görmeyerek (zira böylesi hem maddeten, hem manen daha kazançlıydı) sürükledi de sürükledi.

Sonra 'televizyonculuğuna' hasret kalmışız gibi, bir-

biri ardına rezaletin müsameresi iki sinema filmi ve ‘Yenilen Pehlivan Güreşe Doymazmış’vari ‘yeni’ zannetmekte ısrarcı olduğu bir dizi.

En son 24 yaşımda bir kızı delice azarlayıp küçük düşürürken, ‘kadavra olarak kullandığını’ iddia edip ‘medyatikliğe’ karşı Büyük Öğretim Üyesi dersini verdiğini savlarken, çok büyük bir kırgınlık ve mahcubiyet içinde izledim kendilerini.

Mankenlerin ‘tüm ilişkilerini medyanın önünde yaşamasını’ acımasızca’dan ziyade gaddarca eleştiren bu Sonsuz Meddah, popülarite eğrisinin aşağı doğru sarmaya başladığı zamanlarda, Değerli Eşi’yle naklen karı-koca kavgalarını yapıp, naklen ayrılıp, naklen yeniden evlenmişlerdi, hatırlarsınız.

Hakikat şu ki: yurdumuzun Gazinocular Kralları, miatlarını nasıl da fena halde doldurduklarının asla ve kat’a farkında değiller. Perdeler kapandı, solistler huzurevlerinde, alkışlar tozlandı, salonlar yıkılmak üzere başlarının üzerine.

Çıksalar artık biraz açık havaya, açsalar gözlerini, bahar dallarına filan baksalar ömürlerinde ilk kez; ne onlar, ne bizler için hiç de fena olmayacak. Hakikaten yani.

Oyunbozan!

Bana Őimdi sorsanız (Őimdi bana kaybolan yıllarımı verseler) tiyatro mu? műzikal mi? diye -ki tiyatro sevgim malum. Muhtelif tiyatrocuların kendini ordan oraya atarak ‘Sevin beni! İzleyin beni!’ sinircik krizleri űstűne, hissiyat toplamım bilinmekte. (Ve de tiyatrofiller tarafından spiritűel olarak, dűvűlmekte.)

“İçindeki arsız çocuęu öldűr! öldűr! öldűr!

Meyhaneci sen de çalma bunları azdıran bu ‘Sanartçı Ölümsűzdűr’ bestesini. SakinleŐsinler. Kendilerine GELSİNLER.”

Ama yine de műzikallerin kalbimdeki yeri ayrıdır. Hani beni műzikale mahkűm edeceęinize; 3 Yıldız Kenter, 2 Genco Erkal temsiline mahkűm edin, evladır.

Yani öylesine bir tırısma hali müzikallerin cümlesinden ve de o muhteşem ‘seslerin’ kendilerini ordan oraya yırtarak, dans ve neşe ve görsellik ve daha ne gıcık de-modelikler silsilesinden.

‘Kediler’e de mahkûm etmeyin beni, ‘Chicago’ya da. Müzikallerin yasaklanacağı, insanların gerçekleri gö-rek bu banal göstermelere ‘İkrah Bayrağı’nı açacağı za-manları sinsice bekleyedurayım-

Tümmm müzikal bezginlerinin kalbinde 1 tek adet müzikal, onun da filmi yatar ki, o da işte ‘All That Jazz’dir. Amma lâfi uzattım, amma lafi uzattım zira or-da hani bir parça vardır: ‘Who’s sorry now? Who’s sorry now? Who’s sorry now?’ diye uzayıp giden.

Ben ve pek yakın arkadaşlarım bu parçayı şiar edin-miştik birkaç yıl filan boyunca. Zira bizim kuşaktan olup da, partilerde martilerde ne kadar taciz ettiğimiz ne kadar KıtKafa/PotpuriBeyin varsa; abi sanki bunla-rın kışına dans eder pozlarında tekme atmamış da, sihir-li değneklerimizi değdirmişiz.

Bu Konuşan Kafalar’ın hepsi reklamcılık/filmci-lik/tanıtımcılıkvari ne kadar piyasa varsa, hepsinden adam başı 3 ila 5 milyon dolar filan götürdüler ve halen de götürmeye ve etrafta Süper (shallow) Beyinler olarak gep gep geçirerek ve başarı sırlarını açıklayarak (sır’a gel: mercimeğe!) dolanmaya devam ediyorlar.

Yani bize ne kadar söyleseler azdır. Bunları ittik kak-tık, onca hor gördük de n’oldu?

Başaranlar Korosu: ‘Who’s sorry now?

Who’s sorry now? Who’s sorry now?’

Pardon ağbi. We are. We are very very sorry. (Ayrıca

bu ‘sorry’ lafı bu başarazanların özel başarıng albümle-
rinde de fena halde mevkii olan 1 laftır.) Now.

Ama yine de bilemeyeceğim. Çok yaşlandık, şişman-
ladık, adımız çıktı 90’a ve sığınabileceğimiz bir pipo-
muz dahi yok. Yine de bu Kıtlığın Cüretleri bizi PAR-
Tİlerine çağırsalar -ki asla böyle 1 hataya düşmüyorlar-
içip içip kıçlarına tekme atarak çok şahane hakaretleri,
gülmekten iki büküm edeceğimiz mal-UMMM.

Demek hâlâ Sorry olamamışız. Biz Sorry özürlüyüz.
Zart zurt.

Her Yaz’a girerken üşenmeden etmeden yazıyorum,
kalemimde tüy bitti; ama muvaffak olmanın Parça Piya-
sası’nda tek 1 yolu var(dır). Onu yaptın oldu, yapmadın
olmadı. Bu işin kışı/yazı/güzü/kaşı yok; tek bir formü-
lü var:

O da ‘I WILL SURVIVE.’

Şimdi bakıyorum ortalığı bir parça inletiyor. Kenan
Doğulu Junior bir çocuk: Yalın. Ve de parçası da basith
mi basith:

“Zalim; oyunbozan

Dönüp de birtanem olmaya ne hakkın var” diyor.
Temel olarak tamamen bunu diyor. Döndürerek.

Bu nedir? Bu işte yılların harbiden eskitemediği ‘I’ll
survive’ formülüdür. Hande Yener’in tüm parçaları, Ke-
nan Doğulu’nun ‘Bu ziyaret amacını aştı’vari çok güzel
mısraları barındıran parçası, hepsi, hepsi -bu Altın For-
mül’e dayalıdır.

Nedir formül? Kardeşim sevmek ve sevilmek ne kadar
güzelse, AŞK’a düşmek, sonra tabii TERK edilmek de o
kadar tatlıdır. Her şarkı sana değer, her kadeh seni abad

eder. Zira terk edilmezsen zamanında, Metin-Nevra Se-rezli'ye dönersin ki, bunu da takdir edersiniz, aklı başın-da kimseler istemez.

Ama terk edilmek en çok ne zaman tatlıdır? TERK eden pişman olunca, acemi balık gibi sürüne sürüne ka-pına gelince ve sen de o zaman “Pardon ama dengemi kurdum/Kadrimi kıymetimi bilen yeni birini bul-dum/Tak sepeti koluna” deyince tatlıdır.

Ki, bu da yalanın daniskasıdır. Zira GİDEN için şar-kı çığırان HİÇ kimse dönünce onu kabul etmemezlik, Kapı Açık Arkanı Dön ve Çık'lık edemez. Ama UMUT, fakir âşığın ekmeği, söz yazarının Dinamo Kiev'idir ve Yalınovski de aynen bu hissiyatların pimini çekerek Ba-har-Yaz sezonunun bombasını patlatmıştır.

Zalim! Oyunbozan! Yaaa. Bu iş(ler) böyledir.
Bilmekten yorulduk billa.

Foşur foşur dolgulanma virtüözleri

Kasım 1959'da Kansas'ta işlenen bir cinayet, Amerika ve ahir zaman dünyasındaki gidişatın nereye vurduğunu göstermesi açısından alabildiğine mühimdi: Bundan sonrası, zembereğin boşaldığı yerdi.

İşsiz, güçsüz, amaçsız iki serseri: Perry ve Dick, Batı Kansas'taki Holcomb Kasabası'nda; çalışkanlık, dürüstlük, temizlik abidesi dört kişilik Clutter ailesinin evine damladılar ve aileyi AMAÇSIZCA temizlediler. (Kitabın adı, bu da olabilirmiş esasında.)

Bu cinayet ve arkasından gelenler dünyanın gidişatına dair önemli işaret fişekleriydi: 'Murder Without Motive' (Amaç Olmayan Cinayet) dehşet verici 'kavramı'

böylece, hayatlarımıza, bir daha hiç çıkmamak üzere, kan lekesi gibi, girecekti.

Truman Capote kalkıp gidip o itin ölmediği kasabada aylarca kaldı. Perry ve Dick’le hapishanede ömre bedel görüşmeler yaptı. Altı yılını çıra gibi yaktı.

Ama sonunda benim bir başeser kabul ettiğim ‘In Cold Blood’ kitabı ortaya çıktı.

Şimdi masamın üstünde kitabın Türkçesi duruyor: ‘Soğukkanlılıkla’.

Hakikat şu ki ey okur, 94 yılından filan beri edebiyatla aram fena ötesi: Ben ciddi bir ‘true crime’ okuruyum. Bu terim ‘hakiki suç’ demek ve ister İngilizcesinden yakayım, ister Türkçesinden, millet beni basith bir ‘crime’ okuru zannediyor bahsettiğimde.

Denemedim mi? True crime’ların beter yazılmışı, çok beter oluyor(lar) zira; crime’lara geçiş yapmayı, Michael Connelly’i filan okumayı-

Ama olmuyor, olmuyor eş eşini bulmuyor. Artık romancı tayfasının kurdela, farbela, firfir, eğri makas, düz makas, son ütü çalışmalarından öylesine fenalık gelmiş ki içime, nice ‘edebiyatlama’ çalışmasını öldür Allah, bünye kaldırmıyor!

Geçenlerde evden uzakta bir yerde Büyük Bir Türk Romancısı’nın 450 sayfa kalınlığındaki dolgusal tuğlasıyla çakıldım kaldım: Abi, oku oku bitmiyor. Oku, oku gitmiyor. Bir insan bu kadar mı duygucan olur yani!

150 ila 170 sayfalık hiç de fena bir roman olmayabilecek kitap, velut romancımızın elinde intihar etmek üzere ayak bileğine bağlanabilecek bir kaldırım taşına dönüşmüş.

Tamam, anladık: Kalemin ‘kuvvetli’, bir yazmaya başladın mı foşur foşur, dur durak bilmiyorsun; ama be hey adam/kadın, sen kelimelerin şehvetine kapılıp mütemadi 31’lerinden elini çekmedikçe, bu doygı fırtınalamasına tahammül etmenin imkân ve ihtimali var mı?

Zevkine çok güvendiğim bir arkadaşımın elime tutuşturduğu Iris Murdoch eserlemesi ‘Under the Net’ için de mesela öyle. Bir kere felsefeciler (ya da pseudo felsefeciler) roman yazmasın kardeşim. Sonra girişteki eserleme listesine baktım kadın hiç durmamış, ha babam de babam yazmış: Yine bir şehvet kurbanı!

Yazarın aşırı verimlisinden de anında korkacaksın; mutlaka yapmacıklık şahikalarıyla etrafı donatıyorlar!

Bu arada kalın kitaptan müştekiyiz de, yanlış anlamayın. ‘Moby Dick’ olsun başımıza düşsün; Balzac olsun veriminden geçilmesin. Ama bu limited dünyayı görüşleri ve şarala şurala yazma şehvetleriyle, ruhumuzu ütülemeseler yani. Ayıp oluyor!

BİR FİKİR: Şiir Kaseti Çıkaranlar, ki onlar bir kulüp, bir klan, bir nane, bir fenomendirler; Cihan Ünal’ın tanrılığında bir adada toplansalar ve birbirlerini yeseler. Bir nevi ‘Şiir Kasetçilerin Tanrısı’ olayı. Fena fikir sayılmaz ama, değil mi?

Penis kemiği avcısı

Hürriyet, pazar ekinde Pako sayfasını açarak (tam bir sayfa da sinmiyor içlerine: mümkün olduğunca kesip buduyorlar) ‘hayvan sevgisi’ konusunda nasıl gazeteler arasında bir öncü mevkiini üstlendiyse, Habertürk’ün patronu Ufuk Güldemir’in ‘Ayı Öldürme Orgazmı’nı TAM bir sayfa (devvv fotoğraflarla filan) yayımlayarak Hayvan Düşmanlığı üstüne de, basın tarihine rahatça geçebilecek bir öncülüğü üstlendi; kışkışlar bizden.

Genel yayın yönetmenlerinin zaman ve zemin uyarınca gelgitli şahsiyeti yüzünden midir, nedendir? Hoş, Bağdat Caddesi’nde kapkaç yapan bir genci kazaen vurup öldüren (ve bunun vicdan azabıyla kavrulan) birini kahraman ilan etmemiz gerektiğini, Amerika’da bunun

böyle olacağını bangırdayan yazısını filan da biliriz: Hem ‘sansasyonel’ tabiatına aykırı sayılmaz böyle bir yazıyı ‘ağırlamak’, hem de genel yayın yönetmenleri arası bir dayanışma, ya da FOYA MEYDANA ÇIKARMA (ve kıssss kıssss gülme) güdüsüdür, şudur budur Hürriyet’te pazarpazar karşımıza çıkan Korkunç Sayfa’nın ‘gerekçesi’ -bilemeyeceğiz.

O tam iç bulandırıcı sayfada nasıl da Bilmemnerede, nesli tükendiği için korunmaya alınması gereken (kah kah: espriliyiz de!) ve muhteşem kar motosikleti kullanan bir rehber eşliğinde, ayrıca ayının etrafında fır dönerek kafasını karıştıran bir köpekle filan: Yani tamamen ‘natürel’ koşullar altında zengin sadistliğinin, pardon avcılığının, nasıl yapıldığını kanlandıra kanlandıra anlatmaktaydı Ufuk Güldemir.

Ayının cesedinin üstüne abanarak, sırttan suratını fotoğraflatmalar, kanın kara karışmasından duyduğu karnal zevki, biz imkânları ve zevkleri kısıtlı düşük halkla paylaşmalar; ama en mühimi efendim penisinde kemik bulunan tek hayvan olan bu ayının penisine nasıl elini daldırıp da, kemiği çıkardığını ve bunun tepesi altın ya da gümüş (zümrüt? yakup?) kaplatılarak nasıl da eşsiz benzersiz bir ‘içki karıştırıcıya’ dönüştürülebileceğini mustulamalar!

Zengin sadistliğinin, pardon avcılığının, muhteşem bir savunucusu olduğuna duyulan katıksız inançla yazılmış bir: ‘Ne yani, sırf çirkinleri mi avlayacağız bu dünyada?’ cümlesi var ki, bu aynı zamanda (bilinçaltında) Güldemir’in kendisinin asla avlanmayacağına dair duymaya çalıştığı güvenin de, dışavurumu.

Ben makarayı birkaç hafta geri sarıp yine bir pazar günü Zaman gazetesinde Nuriye Akman tarafından Ufuk Güldemir’le yapılan, daha doğrusu yapılamayarak yapılan bir röportaja dönmek istiyorum.

Orda görüyoruz ki, epey naz niyazdan sonra Akman’a röportaj vermeyi kabul eden Güldemir, konunun çok kısa ve acısız (belki de acılı) şekilde avcılığı mevzuuna gelmesi üstüne, cümlemizin önünde ufak çaplı bir sinir krizi geçiriyor. “Kızım, sen kim BENİ (hep böyle büyük büyük hissiyat harfleri) tongaya bastırmak kim; ben kaçın kurrasıyım, ben bu medyalamacılığın bilmemnesi olmuşum, ‘kelimelerin efendisiyim’ (bizzat kendi sözleri) ben şöyle mühim, böyle külyutmazım” - Ciddi bir megalomani hezeyanının ardından, zart diye kesilen bir mülakata şahit oluyoruz.

Diyelim Nuriye Akman’ın kurbanına yaklaşım stilini (üstelik kar motosikletiyle rehberi ve şaşırtmaca köpekleri de yok yanında) beğenmezsin. İfadesinden, ses tonundan gıcık kaparsın. Ya da ‘Senin İçin Fazla Çalışkan’dır. (Mesela benim için, öyle.) Medyalamacılığın efendisi olarak baştan kabul etmezsin teklifini ya da iddia ettiğin kadar ordinaryüssen, o röportajı da idare etmeyi becerirsin.

Bence, Güldemir’in bu vahşi dışavurumcu tam sayfasını, Nuriye Akman’ın başarısına borçluyuz. “Ne lan beni bu avcısın! avcısın! diye sıkıştırmalar. Avcıyım işte: Avcının babasıyım ve kendimle (avcı şahsiyetimle yani) iftihar ediyorum. Yetti lan! siyaseten doğruculuğunuzla, hayvan hakları kafa ütölemenizle sıktınız iyice. Şöyle kanların karlara sıçramasından, elimi ölmüş ayının peni-

sine sokup kemiğini çıkarmamdan filan duyduğum zevki fişkirtan bi yazı kalemleyim de, kapansın bakalım gagalarınız” diye topaçlayabileceğimiz bir reaksiyon patlaması.

Burda, Irak savaşına girmemiz için en iffetsiz yayınları yürütmüş bir kanalın patronundan bahsettiğimizi de, hatırlamakta yarar var.

Evet, insanoğlunun avcı ve toplayıcı olarak yaşadığı dönemlerden geçtik. Ama Güldemir, mağaralarında soğuk ve açlıktan tir tir titreyerek yolunu bekleyen karısı ve çocukları için öldürmüyor ayıyı. İçinde, vakti zamanında çok yanlış gitmiş bir şeyler yüzünden öldürüyor. Bu yazısıyla da bana her şeyden çok: ‘yalnız kalmamak’ için evine götürdüğü erkekleri öldüren, eğricik büğrücük ceset ve parçalama çizimleri, tuttuğu zavallı notlar ve kendini ‘Monochrome Man’ diye adlandırması, bir de yediği tüm haltları tasvir tasvir anlatmasıyla ünlü, İngiliz seri katil Dennis Nilsen’i hatırlatmış bulunuyor. Etme bulma dünyasına olan inancımla bitiriyorum.

Botoks Kadınlar nasıl da silip atıyorlar!

Böyle ‘Buruşuk kumaşla karşınıza asla çıkamam. Kızım, ütüleyiver içerde şu benim cildimi,’ gibi bir azim.

Kırıksıklık düşmanlığı Türk Kadınlar Âlemi’nin, tüm dünya ortalamalarını sarsan bir hal aldı.

‘Bir tane kırışığımız, buruşuğumuz yok işte. Tombul yanaklarımız, dudakküp şiş şişme dudaklarımız, kavislenmiş kaşlarımızla YILLAR bize dokunmadan geçi geçiverdi işte.’

Ya, niye ‘dokunmadan’ geçsin ki yıllar size?

Böylesine taş kalpliliğin, böylesine yaşanmamışlık iddiasının, böylesine bir plastik benmerkezciliğin kime ne faydası var ki?

BOTOKS KADINLAR yanımızı, yöremizi fena halde sardı.

Ben Nişantaşı'nda ikamet etmiyorum.

Cafe Armani'de kapuçino içmek zorunda olduğum karşılıklı, bir adet dahi Botoks Kadını yok hayatımda.

Ama işte her yerdeler ve nasıl da yüksek sesle öttürmekteler ANTİ-AGİNG borularını.

'Ben mi? Asla! Ben kırışmicam. Ben buruşmicaaaam. Ben hep böyle ter-ü taze; dudaklar şiş, kaşlar havada, yüz ifadesiz KALA-KALICAM hayat karşısında. Yıllar, mermer bir büstten nasıl akıp giderse dokunup/etmeden, benden de öyle kayıp gidecek işte.'

Sezen Aksu artık onun bunun gelip konserlerinde, yakın plan/makın plan fotoğraflarını çekmesine izin vermiyor.

Kimselere röportaj da vermiyor.

Her tarafta Sarışın Vitrin Mankeni fotoğraflarını görüyorum son günlerde. Buğulu bir perdenin arkasından çekilmiş 'mü-kem-mel' suretini.

Bize tüm o şarkıları, o şarkı sözlerini vermiş kadından, bu toprakların bizlere bahşettiği en sıkı yaratıcılardan birinden; yaşanmışlığa dair, yaşadığı yıllara dair, yazdıklarına, söylediklerine dair bir kırıksık diyelim göz etrafında, dudakların orda bir buruşma, normal dudaklar, düz kaşlar vs. vs. ümit edemez miyiz?

Nükhet Duru'nun nasıl da taşşş gibi olduğuna dair, yılların ona nasıl da dokunmadan geçtiğine tüm o pompalamalar; nasıl da iç sıkıcı.

Burnuyla, dudaklarıyla, kaşlarıyla bi yerleriyle, bi yerleriyle öylesine 'oynadı ki' Nükhet Duru, karşımız-

da O yok artık; onun o çatallı, kendine has güzelliği, kusurlu hoşluğu yok, Şişme Bir Nükhet Duru Bebeği var: yaşsız, kırışksız, buruşuksuz. ‘Muhteşem!’ Yaşantısız. Bir nevi “dönme”. Yaşlanma halinden öylesine keskin dönünce, bir cinsiyetüstüleşme de geliyor hepsinin üstüne.

Nilüfer’in ‘Aman da nasıl gençleşmiş, güzelleşmiş’ diye magazin dilleriyle havai fişeklenen son hali, en çok Nükhet Duru’nun Plastika Yaşantısız halini anımsattı bana.

Hayır, o botokslanmamış.

‘Genetik’ olarak genç kalıyormuş.

Olabilir de.

Ama sanırım hepsinin müştereken yaptıkları ‘numara’: bol bol fırçalanmamış, bilgisayarda rötuşlanmamış, filtreler, çoraplar, onlar bunlarla iyice buğulanmamış hiçbir fotoğraflarını bizlere koklatmama azmi, kararı. İnadı. Tercihi.

Dolayısıyla giderek birbirlerine benziyorlar.

Aynı elin fırçasından çıkan fotoğrafları eşit derecede ruhsuz, hayatsız, yılsız, yaşantısız.

Yaşadıkları yıllardan bunca kaçış, bunca nefret, bunca inkâr niye?

Emel Sayın mesela nasıl da hazin bir Pilli Bebek halinde?

Tüm bu kadınlar son kertede, zannettikleri gibi GENÇ göstermiyorlar.

‘Botokslanmış Yaşlı Kadın’ görüntüsü arz ediyorlar ki, tüm o hayatlarına, hayranlarına, onları yaşlanırken normal normal görmeye hakkı olanlara; ama en çok da

ellerindeki süngerle kendilerini perişan etmelerine, değer mi?

Burda Ajda Pekkan başlı başına ayrı bir kategoridir ve onun kendini heykelleme arzusu, psikoloji bilminin sınırlarını ihlal etmektedir.

Ama tüm Botoks Bağımlıları'nın da öyledir belki. Onların o Yaşantısızlık Özlemi, delilleri YOK etme tutkusu da; psikolojinin sınırlarını ihlal etmektedir.

Basit bir güzellik/gençlik oburluğundan ya da bulumiklikten ibaret değilse. Zira yiyip yiyip yediklerini kuşan birinden ne farkı var, yüzlerindeki tüm yaşanmışlıkları yok edip silme tutkularının?

Ünlü çocukları

‘Robert Redford, yapımcılığını üstlendiği Che Guevara’nın gençlik yıllarını anlatan filmin tanıtımını Küba’da yapmış’-miş. Amerikan Büyükleri de, Küba Olayı’na dip bucak sevgilerini sunmaya doyamaz hallere geldiler.

Filmi izleyenler arasında Che’nin kızı Aleida March (insan 1 zahmet babasının soyadını taşır) ve çocukları da, bulunuyormuş.

Ben fotoğrafının yalancısıyım: tombul, albenisiz, aptalcana bir kız bunca yıldır izlemelere doyamadığımız Che’nin kızı.

Geçenlerde de, Türk Sosyetelemesininkler’in yaptığı Küba lokantasının açılışına mı ne, Castro’nun yeğeni gelmişti -hazindi, hazin!

Ünlülerin, zamanında karizmasıyla ve tavizsizliğiyle

dünyayı titretmişlerin; ne zavallı, ne dumkoff, ne şahsiyetsiz çocukları oluyor, olabiliyor.

Üstelik de çoğunlukla öyle: Tombul, zavallı, cazibesizlik yavrusu Ünlü Çocukları. Şimdi, bizimkilerden filan, isim isim saydırmayın bana.

Bazı Angelina Jolie gibi yol kazaları da olabiliyor, gerçi. Ama öyle fazla fosforlu, fazla iddialı, fazla fazla anne-babaların gölgesinde çoğunlukla ot bitiyor işte.

Başka ağaçlar gelişmiyor yani.

John Lennon’la Yoko Ono’nun zavallı evlatlarının ‘müzik’ kariyerini hatırlayın bir. Üstelik çocuğu alternatif yetiştiricez, kendimiz yetiştiricez, şöyle özgür, böyle farklı yetiştiricez diye atmadıkları ters takla kalmamıştı.

Sorun da burda, galiba.

Öyle zorlana, zorlaya, her nevi tabiiilikten uzakta yetiştirilen birtakım biçare Proje Çocuklar!

Bunlar, hazindir hakikaten.

Drew Barrymore, Liv Tyler gibi durduk yerde fişkırtladığım teorimi yanlışlayan örneklerde ise; öyle bir iddialıktan ziyade, ihmal edilmiş, nerdeyse yetiştirme süreçleri göz ardı edilmiş, kendi kendine büyüyüvermiş -tersinden yine müthiş teorimi doğrulayan!- örnekler söz konusu herhalde.

Kim bilir belki de ‘sakınılan göze hakikaten çöp batmaktadır.’ Ve işi gücü bırakıp kendilerini ÇOCUK YETİŞTİRME adı verilen kimsenin doğrusunun nasıl olduğunu tam da bilemediği mevzuya adadığını zannedenler, tam anlamıyla çuvallamaktadır.

Ama meşhur çocuklarını görünce, şöyle bir ‘Bırrrr’layanlardanansanız; haklısınız, haklısınız.

Bir de tabii Öykünme Çocukları, söz konusu.

Şöyle bir bakıyorum da; Mahzun Kırmızıgül'den Yılmaz Erdoğan'a, İbrahim Tatlıses'ten bilmemkimlere kadar kimler kimler kimler öyküne öyküne 1 haller olmadı ki, Yılmaz Güney'e.

Yılmaz Güney'le karşılaştırdınca, Ünlü Çocukları kadar vahim acıklı durmakta gerçi hepsi.

“San’artsa san’art, Kürtlükse Kürtlük, sosyal içerikse sosyal biçerik” diye çıktıkları o Dar ve Engebeli yolda, çeşitli merhalelerde kabak lastikler tarzı kalakalmaktalar.

Yani Cannes'lara, Mannes'lara uzanmayı bırakın, Hakiki Türk Sineması diye bir şey başlatmayı; iyice kilolanmış ve içeriksizlikten şişmiş halleriyle Mahzun Kırmızıgül ve İbrahim Tatlıses'in (h)öykünmeleri, artık hakaret gibi bir şeylere dahi varmış durumdadır.

Bayhan'ın Esrarengiz Ruhlar tarafından ‘balet gibi’ filan diye tarif edilen duruşları filan var ya -

Şimdi affınıza sığınarak; attığı o yan bakışlar, inceliği, boyun bükmeleri vs. vs. Bayhan da, popüler kültür iklimimizin, çok da doğal olarak, kurtulmayı beceremediği Yılmaz Güney'in Çocukları prodüksiyonlarından bir adedi.

İkisinin Adanalı olması ve inanılmaz sükûnetlerini orta yerinde tepelerinin tasının acayip atması gibi ortak özelliklerini filan da düşünöverin bir.

Önümüzdeki yıllar nasıl Bayhan Durumları gösterecek, bunca sosyal içeriksiz Post-Özal Zamanları'nda, yeni bir Hakiki Star mümkün müdür, değil midir; yoksa bu ülke tüm evlatlarını birer ‘mankafa mantarkafa sıfır ruh’ yavrularına tamamen çevirmiş vaziyette midir, şahsen bilemiyorum. Bilemiyorum diyeyim, öyle olsun işte.

Arıza kadın nasıl yaratılır?

Psikologlar değil, psikiyatrlar değil, (annecim!!) psikanalistlerin düzenlediği iki günlük bir konuşmalar silsilesi vardı geçen günlerde. Konusu (seminerin mi, demeliyim) ‘Gençlikte Şiddet’.

Ben de ‘İki Genç Kızın Romanı’ndan yola çıkarak ‘Edebiyatta Şiddet’ üstüne konuşmaya çabaladım.

Zira ben önceden konuşma metni, taslağı, hiçbir şeyi hazırlayamayacak kadar tembel ve sıkıntılı biriyim.

En iyi ihtimalle, yolda, takside filan düşünmeye başlıyorum. ‘Ne konuşucam ki?’ diye.

Taksici de, itin önde geleni çıktı.

Beni damarından, manasız bir yerde bıraktı. Ben bağırdım, o bağırdı, ben daha çok bağırdım. Kapısını çarptım filan.

Adeta yaşayan bir ‘Günlük Hayatta Şiddet’ hadisesi olarak zuhur ettim konuşmaların yapıldığı Fransız Kültür’e.

Orda işte, benim ‘koy ver gitsin’ tekniği ile gerçekleştirdiğim konuşmamın akabinde, katılımcılardan biri bir soru sordu ki-

Soru şuydu: “Pek çok kadın (sözel/fiziksel) şiddete uğruyor. Ama diyelim içlerinden bir tanesi ‘Nerde lan bu yemek hâlâ?’ diye fırça atan kocasının tepesinden aşağı ayrıntı boca ediyor, edebiliyor. Bu kadını neye borçluyuz?” (Tabii kendi dilime tercüme ederek hatırlıyor/aktarıyorum soruyu.)

Ben hızlı bir düşünce girdabına daldım, çıktım; “Kendimden yola çıkarak,” dedim (zira tüm yollara aynı gardan çıkıyoruz: Kendi Kendimiz Garı’ndan), “öncelikle babayı eksilteceksiniz.” Eksilteceksiniz babayı, bu şart.

Ya kıvamını incelteceksiniz, azaltacaksınız; varsa da baba diyelim Behiye’nin babası gibi ‘içi geçmiş kavunları’ hatırlatacak insana-

Ya da tamamen sileceksiniz babayı. Yani Arıza Kadın’ın hayatında birlikte yaşadığı/otoritesi altında inlediği/sayesinde süperego’sunu dallanıp budaklandığı bir Baba Figürü yoktur.

Oedipus Kompleks (Oedipus Karmaşası) yalnızca babayla oğul arasında yaşanmıyor.

Freud’un bu müthiş keşfi, insanlık tarihinin miladı babayla kız arasında da yaşanıyor. (Elektra Kompleksi’ne kıl oluyoruz zaten. Yalan o. Dolan.)

Yani babalar yalnızca oğullarını değil, kızlarını da iğdiş ediyorlar.

Baba tarafından iğdiş edilme/ oyulma/ eksiltilme endişesiyle yaşayan Küçük Kız, babayla uzlaşma yoluna giriveriyor: Babanın metresi/sevgilisi/karıcığı/ küçücüğü/biriciği rollerine soyunuyor.

Yani ‘kaybediyor’ -kendinden veriyor. Azalıyor kesinkes.

‘Şiddet’ (ki çok temel bir güdü, bir kuyu) çükü olanın, Baba’nın tekeline terk ediliyor.

Babasının Kızı isteklerini oyunlarla, manipölasyonlarla, yalan dolanla, sızlanmalar vızlanmalar, naz niyazlarla ‘koparmaya’ koşullanıyor.

Babasız Kızlar, özellikle de oldukça nevrotik bir anneyle baş başa kala kalmışlarsa hayatta-

Amanın! hayat ne menem bir meydan savaşıdır: Savaş anneyle, savaş çevreyle, anne adına herkesle, anneyi koru/kolla, kendini koru/kolla, sonra dön yine anneyle gerçekleştir savaşların en kanlısını, en bitmek bilmezlerini.

Ağır bir savaşma pratiğı.

Ağır bir yara alma/yara verme hali, hallerin. Al sana Arıza Kadın.

Her Arıza Kadın’ın arkasında Tek Kişilik Bir Anne Ordusu’yla geçirilmiş ‘co-dependent’ (karşılıklı bağımlı) uzuuuun ve çetrefil yılların o içinden çıkılmaz yumağı vardır.

“Az ya da azaltılmış babaların olduğu, tek bir anneyle oğlun ilişkisi nedir Ey Allame-i Cihan?” dersiniz Çekirgeler Sürüsü-

Ben de size: “Baskın Basanıdır Anneler tarafından büyütölmüş erkeklere de Arıza(lı) Adamlar diyebiliriz, diyelim” diyebilirim.

Ki Arızalı Adamlar, geçenlerde İlişki Oyunları Guru'su (Daima Gülen Kadın) İlhan Uçkan röportajında belirtiyordu; öldür Allah tedaviye gelmeyen, çok çok ağır vakalar teşkil ederler ki-

Proust'tan Roland Barthes'a, Borges'ten Mehmet Ali Erbil'e kadar çok zengin bir skala içinde, çık bakalım işin içinden çıkabiliyorsan.

Sakın ola Arızalı Adamlar'la Arıza Kadınlar'ın müthiş bir ikili oluşturacağını varsayma!

Onlar olsa olsa müthiş bir ikilem oluştururlar. Şu ölümlü dünyada bu ikisi kadar birbirinden kaçan ve kaçınan az iki 'şey' bulursun.

Arıza Kadınlar, doğal olarak, İyi Aile Çocukları'nın limanlarında sağaltılmanın peşinde koşarlar. Öylesidir doğrusu yani.

Arızalı Adamlar da öyle. İyi Aile Kızı olsun, İyi Aile Çocuğu olsun: akıl vermesin, huzur versin vs. vs.

Konu derin. Yani. Siz bilirsiniz. Gidişinizi.

Çokmeşgulmahirler Enstitüsü

Geçen gün bir ekte İnternet Mahir’le yapılmış bir görüşmeye rastladım en nihayet. Gözlerimiz yollarda kalmıştı ‘Nerde bu I Kiss You Canavarı?’ diye, diye.

Meğer çok ‘meşgulumuş’. İşi, bu yani:

Çok çok meşgul olmak.

Zenginin malı (meşguliyeti) züğürdün çenesini yorarmış. Ben hep çok merak ederim çokçok meşgul olanları. Ben zira hiç meşgul değilim. Hiçbir zaman da çok meşgul olmadım; hayatımı hep bu şekilde tanzim ettim yani. En meşgul olduğum şeyin uyku uyumak olduğu söylenebilir diyelim.

Oysa öylesine bir Çıldırıtcı Meşguliyetler İçinde çağında yaşıyoruz ki, benim naçar durumumu bilmeyen

‘görevlilerin’: ‘Siz tabii çok meşgulsünüzdür,’ diye cümleye girdiklerine pek sık şahit oluyorum.

‘Hiç de meşgul değilim, yalnızca sizinle görüşmek istemiyorum’ demiyorum. (Çoğunlukla.)

‘Hı. Hıı’ deyip geçiştiriyorum: Öyle, çok meşgul bir zamane insanı intibai yaratmanın kıvancıyla gönenerek! (Gönen Yerleri’nde).

Herkesin çok hobikâr olduğu böylesi zamanlarda benim ne kadar tembel ve tekkanallı olduğum anlaşılın, örselendirici tabii ki. Kaçınıyoruz.

Zira boş vakitlerinde bir yandan Mezopotamya Opereti bestelerken kişiler; diğer yandan reiki alıp veriyor, Safranbolu’daki evlerini restore ediyor, senaryo yazıyor, kedi fotoğrafları çekiyor ve o yıl içinde tamamladıkları üçüncü seçkilerinin tashihiyle uğraşıyorlar. Kapakta tabii ki, kendi selfportreleri.

Teoman mesela; Boğaziçi’nde okurken hem yazarlığa, hem yönetmenliğe, hem şarkıcılığa hazırlamış kendini. Şimdi, hem bu kadar hazırlanma boşa mı gitsin hem de Çılgın Gençlik’in Bodrum ve İstanbul’da on yıl önce yaşadıkları çılgınlıkları çok merak ediyordum mesela ben. Bu mevzu üstüne filmini çekmeye dalıyor ‘Balans ve Manevra’ galiba adı altında. Sinan Çetin ‘ecole’ünden muhteşem bir çalışma bizi bekliyor hem, hem de bu filmle ilgili onlarca, yüzlerce kişi (başta Teoman) ne kadar meşgulmeşgul dolaşabilecekler Cihangir’de aylarca, düzinelerce artık.

Ama Çeçenistan’daki çocuklara yardım edecekti, hayır Afrika’ya yoğunlaşmış: İnternet Mahir mesela ülke-ülke dolaşıp hayranlarının evinde kalmakla filan, o den-

li meşgulmüş ki, kendisi üstüne geliştirilen 2 Hollywood senaryosuna dahi yoğunlaşacak zamanı bulamamış.

Bu arada I Kiss You adını vereceği pek tabii ki, çöpçatanlık sitesini geliştirmekle ve kendisinin en az bir milyon dolar katkıda bulunması gereken (nerden bulacağını da bilahare göreceğiz o miktarı) bir internette yardım projelemesinin tohumlarını atmakla meşgulmüş.

Hem yakın fen'leri olan: Meg Ryan, Julia Roberts ve olmazsaolmaz Tom Hanks'ti galiba, onların katılımıyla da gerçeğe ereceğini söylüyor bu yardım projelemesinin. Hem de Julia Roberts ve Meg Ryan'la anlaşılan başrolleri paylaşmayı düşünüyor şu bi türlü vakit bulup da yoğunlaşamadığı Hollywood işlerinde.

Ama işte meşgul olmakla o kadar meşgul ki Mahir, anlaşılan hiçbir işi kotaramıyor.

Geceleri uyuyacak bile vakti yoktur yaratıkcaazın. Tabii ki bu denli meşgul biri olmak, hiç mi hiç kolay değil-DİRRR. Hürmetle anlamaya çalışıyoruz.

Sanki içimde açan O sarmaşık gülleri

Az önce Yeni Dünya'daki kızım ile konuştum. Telefonda.

Burda, yeri gelmişken, telefonu icat eden Graham Bell'e teşekkürlerimi iletmek isterim.

Yoksa o teleskopu mu bulmuştu?

'Biz Evleniyoruz' evine dışarıdan telefonla bağlanan, ağırlıklı olarak kadın halkımız, erkek yarışmacılara böylesine müstesna kişilikler oldukları için teşekkür ediyorlar.

Yemin ederim.

Sonra da, "Aslında o seni hakaten seviyor. Çok iyi bir kız. Gülcan hep aranızı bozmaya çalışıyor. Caner oğlum sen bunlara kanma. Biz sizi Tülin'le çok yakıştı-

ırıyoruz,” minvali üstünde kayıp giden akıl/fikir vermemce, nasihatlemece ve sevip saymaca konuşmaları.

Bazen içimden bağlanıp ‘görüşlerimi’ dile getirmek dahi geçmiyor değil.

‘Popüler Kültürün Dibine Vurma Hadisesi’ de diyebilirsiniz.

Yarın köpeğimiz bile 1 haftalığına evi terk ediyor. (Dubai’ye-wuhaaaghahaaaa!)

Benim kendime kanaviçe tarzı bir uğraş bulmam lazım. Ama haddinden fazla yeteneksiz bir çift elim var.

Kızım oysa, Büyükannesi’nin evine varır varmaz, örgüsüne başlamış. Pembe yününün içine turuncular filan da karıştırmışlar, ‘Böyle renk renk bir yünü olmuş.’

Ve fakat örerken örerken bakmış ki, sonu yuvarlak olmuş. Sayıyı şaşırarak galiba. Şimdi böyle yuvarlak yuvarlak biten bir atkı örüyormuş.

Ben vizyoner bir insan olmadığım için çıkaramadım kastedilen modeli. Getirince görürüm artık.

“A! öyle yuvarlak yuvarlak ve rengârenk -çok hoş oluyor belli ki,” diye destekledim ancak.

Zira örgü örmeyi bilen herkese saygı, hürmet ve destekte kusur etmem. Beni her şeyle ilgili suçlayabilirler, ama bu mevzuyla ASLA.

Bir arkadaşım aradı, bayram tatili için Sri Lanka’ya gidiyorlarmış.

‘Zenginlik başa bela’ -dedim.

Ben artık böğürdüm hakikaten milletin gezip tozma hadisesinden.

O seyahat eklerinde, herkeslerin ne kadar da seyahat düşkününü olduğunu okurken 1 NAUSEA kaplıyor artık içimi.

Geçenlerde 1 Dost'la indirimdeki mağaza kasası kuyruğunda beklerken de: 'Nausea! Nausea!' dememle birlikte, 'Sıkıldım, yorulдум, tiksindim desen olmaz. İlla da Sartre'riyen bir hava estiricen'i yapıştırdı.

Ahbabça azarlama tonuyla tabii ki.

Sonra da alt kattaki kahvecide bulduğum boş masayı, nerde kaldı telaşıyla onu aramaya kalkmamla birlikte, kaptırdık.

Türkler ürüyorlar, ürüyorlar. Kaynakları her geçen gün daha çok insanla paylaşmak durumunda kalıyoruz.

Hayat zaten 1 yarış neresinden tutsan.

Tutmayabilirsin de, tabii ki. Tutunmayabilirsin.

Kaydıraktan.

Kötü köpek Buster

‘Kötü’ kedisi olanlar da varmış.

Duydum böyle bir şey.

Bizim köpeğimiz de, birazcıcık, sorunlumsu -biliyor-sunuz.

Hani eğitimciler, köpek psikiyatrisi, fikir almaca-vermece. Özellikle geçen yaz ve sonraki birkaç ay.

Böyle ağlamaklı bir ruh içinde dolaşıyordum ben. ‘Bu köpek NİYE böyle? NİYE böyle? Gececek mi, iyi olacak mı peki?’

Yakın çevrem, yakinen şahit olmuş durumda tabii ki. Zira eve geldiklerinde, onlara ‘kıl’ olduğuna karar vermişse, tehditkâr hırlamalar ve saldırıp ısırmaca. Hayatı zindan etme. Bende bir mahçubiyet. Rezil olma hissi.

Sokakta da öyle. Ben onu sevmeye yeltenenlere -ki oluyor oldukça sık, zira pek güzel, pek- ‘Aman, biraz saldırganlık huyu var da,’ demeler. Özürler.

Böyle alttan almalar. ‘Çok güzel ama’ diyenlere, ‘Maalesef huyu güzel değiller’ -sokakta rezil olma halleri yani. Ortalıkta. Olma.

Sonra 1 Dost geçenlerde ‘The New Yorker’ın 5 Ocak sayısını getirdi. Cathleen Schine’in yazdığı ‘Dog Trouble’ (Köpek Belası) yazısını okuyayım diye.

“Sonu kötü bitiyor,” diye de uyardı. “Sizinki o kadar kötü durumda değil, değil mi?”

Hayır! Değil. Los Angeles’taki Kurtarılmış Köpekler Yeri’nden alıyorlar onu. Üzgün bakan Chihuahua gözleri, bulldog gibi göğsü, bedenine çok büyük gelen bir kuyruğu, eğri kısa bacaklarıyla 7-8 kiloluk bir maskara. Çok tatlı, çok.

Eve getirip de önüne mama kabını koyunca anlıyorlar hanyayı konyayı. Buster dönüp, bir düşman ordusuyla savaşır gibi, kendi kuyruğuyla, poposuyla filan amansız bir mücadeleye girişiyor.

Evde yalnız bıraktıkları anda, koltuğun tümünü kan revan içinde bırakıncaya kadar kendini ısıyor, ordan oraya atıyor.

Yedirirlerken, tararlarken; sahiplerini, misafirlerini, elini uzatan herkesi haince ısıyor. Sonra da ağlayarak yüzlerini yalıyor.

Buster iki buçuk yaşında ve belli ki bu yaşına gelene dek travmatize edilmiş bir köpek. Şapka takanlardan, zencilerden, yaşlılardan, çocuklardan, kadınlardan, adamlardan, diğer köpeklerden ödü patlıyor ve nefret ediyor.

Nice köpek eğitmeniyle denenen nice yöntem.

Üç veteriner, iki psikofarmolojist, bir köpek psikiyat-
rı. Prozac, Buspar, Elavil, Effexor, Xanax, Clomicalm'ın
değişik dozlarını ve kombinasyonlarını üstlerine peanut
butter sürerek vermece.

Kendisini ısırp yaralamasın, parçalamasın diye şeffaf
plastik olur hani, Kraliçe Elizabeth yakalıklardan takma-
ca. Sonra bu takıldığında delirdiği için, onu da kullana-
mamaca.

Cathleen Schine, bir buçuk yılını bu köpeğe adıyor.
Gece uykularından aniden fırlıyor Buster. Yine 'Bir Vi-
etnam gazisi gibi' kendiyile dövüşmeye başlıyor:

'Kötü Köpek Yoktur' kitapları ve denenen onca yön-
tem -hiçbiri, işe yaramıyor.

Sonra -Çeviriyorum: "Veterinerin paslanmaz çelik
masasında dururken, onu okşadık. Kuyruğunu salladı,
ellerimizi yaladı. Valium'dan sonra, Dr. Raclyn sodium
pentobarbitol'ü ekledi. Buster dönüp ona son bir kez
hırladı, tekrar bize bakıp kuyruğunu salladı, kollarımıza
düştü ve gitmişti."

İşte burası, hakikaten beni mahfetti. Çünkü sahibe-
siyle bazı sahneleri var. 'Kırmızı topunu ağzında koşa-
rak getirirken, Buster'ı uzaktan bakanlar sıradan, nor-
mal bir köpek sanabilirlerdi,' gibi yürek paralayıcı sah-
neler.

Parçalandım hakikaten.

Bizimki, çok çok daha iyi.

Bir kere geceleri aralıksız, mışıl mışıl uyuyor. Sokak-
ta ara sıra hırlasa da, artık nadiren birilerine saldırma te-
şebbüsünde bulunuyor.

Eve gelenlere; çok sıkı azarlanmışsa gidip minderinde kős kős oturarak, hiçbir şey yapmıyor. Hırlamaya dahi, teşebbüs etmiyor. Gibi.

Bizimki çok, çok düzeldi hakikaten. Çünkü onun Alfa köpeği olmam gerektiğini anladım. Onu azarlamayı ve dediklerimi yaptırmayı öğrendim. Dilinden, derdinden tamamen anlar oldum ve beni anlamasını sağladım. Ayrıca onu çok sevdim, çok seviyorum, onun sayesinde sokakta gördüğüm tüm köpeklere içim titreyerek sevgiden, bakmaya başladım.

O, benim için hayat boyu.

Ben nasıl onun için mutlaksam, o da benim için öyle. Hiçbir şey, beni ondan vazgeçiremez.

Onu ‘Buster’lattıramaz. Asla. Bu kadar.

Lavabo kırığı

Banu Alkan'ı Banu Alkan yapan, nedir?

Banu Alkan'ı Banu Alkan yapan'dan, bizlerde neden bulunmamaktadır?

Burda 'bizler'le kastedilen artık Kadınlık/Kadınlar Âlemi midir; Nevroz/Nevrotikler Âlemi midir? Daha 'Banu Alkan'ı yapan nedir?' satırımı yazarken fırlayıp yerimden, sabahtan beri peşinden koştüğüm işlerden biri için teyit telefonumu açtım.

'Yollayacaklarını yolluyorlar mıydı?'

'Yollamaları gerekeni yollayacaklar mı?'

'Beklediğiniz gelecek mi?'

'O iş, bugün tamamlanacak mı?'

Teyit Telefonları! Teyit Konuşmaları! Türkiye'de her

şey büyük bir ittirip kaktırmayla yürüyor. Belki Fransa'da da öyledir. Ama Türkiye'de herkesin, her şeyin, her işlemin mutlak gecikebilirliğine dair bunca yıllık Türk hayatımın bende yarattığı inanç -işte, o katlanılır gibi değil.

Sabah kalktım ve kızımın okula gitme hazırlanmaları esnasında, sıvı sabun şişesini elimden düşürerek lavaboyu kırdım!

Ömrümde ilk defa lavabo kırıyorum ve öylece baka kaldım. Ben hiçbir şey kırmaya tahammülü olmayan anti-Banu Alkan'lardanım.

Sonra - hakikaten benim böyle konularda inanılmaz (marazi?) bir konsantrasyonum var, kırık bir lavaboya dönüşebiliyorum. Koyuluyorum ve yoğunlaşıyorum. Artık ben kırılmış, kıran, kırıklı, kırılğan bir lavabo kadarım. Oyum.

Televizyonu açtım: Bush burun farkıyla markıyla kazanmış!

Yani lavabonun kırılarak başladığı bir günde, dünyanın gidişatına dair NE beklenir ki, ne beklenebilir ki?

Yuh olsun hakikaten Amerikalılara! hissiyatı bir yana, böyle bir Zincirleme ve Alakasız Talihsizlikleri Birbirine Bağlamaca: ki, psikolojide bunun bir adı var. Çok az görülen/rastlanan bir semptom değil yani bu: onu bunu, bunu ona 'kendi küçük baht yoksunu dünyanda' bağlamaca. Hastalığı.

Oysa olaylar hiç de fena gitmemektedir. Orijinal (şimdi kırık) lavabonun alındığı Mecidiyeköy'deki dükkânda tıpkısının aynısı bulunup eve getirilir; panik içinde aranan Yaşar, iftardan sonra mermerci ve tesisatçıdan

oluşan bir ekiple tamir çalışmalarını başlatmaya söz verir. Evde hizmetlerinden yararlanabilecek birkaç lavabo daha söz konusudur.

Ancak Nevrotik, böyle tesellilere pabuç bırakmaz. O, kırığa yoğunlaşır. Kırıklı lavabo parçalanıp da yenisi başarıyla monte edilene kadar O ne aşağısı ne yukarısı, yalnızca kırık bir lavabodur. Kırıktır.

Erkeklerin bence ve herhalde, kırık lavabonun üstüne bir düşünce/düşünmeme perdesi örterek haftalarca onunla öylece yaşama, yani artık tesisatçı ve lavabo ve mermerci ne zaman bir araya-kader, kısmet-getirilebilirse, öylece yaşamaya -Yani lavabo kırılırsa, kırık bir lavaboya dönüşen çok az erkek vardır dünyada.

Kalp için de sanırım öyle. Kadınlar anında kırık bir kalbe dönüşüp haftalarca, aylarca, yıllarca öyle dolaşabiliyorlar.

Zira orda yeni parça, kalfa, tamirci ve yapıştırıcının bir araya gelmesi çok çok daha uzun zamanlar alabiliyor.

O duruma küçülerek yoğunlaşma. ‘Lekeleşme’ de diyebiliriz. Eski zamanlarda kendimi ipekte büyüyen yağ lekesine benzettiğim de çok olmuştu: Sıkıntılarımı ve kırıgınlıklarımı yani. Çoğaltma Hastalığı.

Bir erkeklerin böyle talihsizliklerle mükemmel yabancılaşıp harikulade baş ediş, üste başa çıkarmayıp, büyütme, yok ediş stilleri var.

Bir de Kadınlar Âlemi’nde mutlak bir azınlık olan Banu Alkan misali yırtmış/yırtılmış kadınların. Ya da doğuştan rahat şirinelerin. Airhead’lerin.

Lavabonun kırıldığını, benim de, söylediğim bir ar-

kadaşım: “Bir şey kırılınca çok üzülüyor, mutlaka bahsediyorsun. Freudiyen bir açıklaması olmalı,” dedi.

Olmalı. Ama o açıklama da, bulmak da açıklamasını, beni kurtarmayacak.

Ben bir şeyler kırılınca (hiçbir şeyi yapıştırmam ve yapıştırtmam da ben, hemen atarım) orantısız zlmele-
rimle baş başa yaşamaya devam edeceğim.

Bu denli üzülüyor olmama inanamayarak stelik. Kırıklar, böyle.

Deformasyon sentimental

Acayip bir (d)okur mektubu aldım.

Yazılarıma bir ay önce, tesadüfen rastlamış.

Bana çok benzeyen düşünceleri filan varmış. Detaylara takılma tarzı filan: Aynı benmiş. Yavrunun.

Bu arada ‘tarz’ kelimesi filan benim betimslemeleirim. Heveskâr okurumuzun 75-100 arası seyreden bir dağarcığı var.

Gibi görünüyor. Köye.

Şöyle show’unu sergileyebileceği (aynen böyle 1 şeyler diyor, yalnızca tabii virgül yok ya da doğru yerde değil) bir köşesi olması için aracılık edebilirmiy mişim, aynı kafadanız ya.

Roman/moman da yazmayı düşünmüş, ama tabii kim uğraşacak? Buna getiriyor lafı.

O kadar konsantrasyon kadı soytarısını, pardon kızını, bozar mesela. Bu arada aşırı ısrarlı bir okurumun, roman çabalamasını da okudum geçenlerde. Dış Çektirmece.

‘Kâbus’ kelimesi dahi ‘rezalet’ kelimesi filan, bir bütünsellik, tamamına erdirilmişlik, bir yer, bir şey işte işaret eder; maruz bırakıldığım güllaç’a kıyasla. Yani diyelim disiplini eline alıp da, romana sıvananların sıvaşıklığını da görüyoruz: Üslup yok, içerik de.

Sadece ve sadece Bir İntikam Projesi var. Sonra eşe, dostu, onu dışlayanlara daha doğrusu gidip: ‘Bak işte ne biçim bastırdım roman(s)ımı’ deme KİNİM DİNİM-DİR arzusu.

Zaten öyle aşırı, mana aşırı bir şişman arzu ve kıt bir muhayyile ile de olacak şey değil roman yazmak.

Başka çaren yoksa, yazacaksın.

‘Akacak kan damarda durmaz,’ misali.

İnsanoğlunun canı kıymetlidir. Yoksa ne diye kendi kendinin işkencecisi kesilip azapların, sınavların en büyüğü, en çekilmezine kendini maruz bırakacaksın. Ki.

Değil mi Efendi?

Bu benim okur, 97 yılından beri köşede yazan birini 1 ay önce keşfedip de: ‘Yahu o da, ben de aynı şeyleri düşünüyoruz. Ben de bu işe akmaz mıyım?’ diye çalkalanan ‘He Has Got Some Nerve’ band’ından bu (d)okur işte, romana da kalkışmakla birlikte, tamamına erdiremeyeceğinin farkında. Bilinç Guguşu.

Ben, yazdığı (bir olmazsa olmaz: de’lerin da’ların dahi doğru ayrılmadığı) alabildiğine sıradan ve şımarıkça metne kapılıp da, onu öneremez miyim yani bizim gazeteye ya da komşu teyzeye?

İçgüveysi olarak.

Böylece hareketli bir işi olsun. Maksatlar Aşırı.

Bu köşekapmacılık ihtirası, son zamanlarda zirve yapan, bu hem ne biçim dökülürüm (Bakın bana! Bakın bana!) hem de geçimimi temin ederim, Şam'da Kayısı Ekolü -hakikaten başka örneklerine de rastladım, ama bu çocuğunki ayrı bir kendini bilmezlik ve bilmediği için de en olmayacağından don biçmeklik hadisesi. Yüz-süz Co.

Benimle aynı şeyleri, ay aynen benim gibi düşünmüş-müş olduğunu ifadelendiren o kadar çok okurla karşılaşmış bulundum ki- Suç ve Ceza.

'Yalnız tabii, ben bunları düşünüp de böyle ifadelendirince de aklınıza düşüyor olabilir tüm bunlar,' filan da yapmadım doğrusu.

Bırakın, dağınık kalsın.

Ama bizatihi yazıcılıktan bunca sıkıldığım tam da bu zamanlarda hakikaten zırnık tahammülüm yok kifayetsiz âşıkların sazlarından dökülen 'Ben Kendimi Lolipop Sanmıştım' nağmelerine.

Olan, oluyor.

Zaten kıvranıyor 'sektör', yeni birini keşfedelim de konduralım şuraya, buraya diye.

Cidden.

Mevcutların berbathlığı; sekterin, pardon sektördü, diil mi? desperadolüğünün teminatıdır. Zımbır zımbır dökülüyor, ortalık.

Hasbelkader bizim gazeteye kapağı atmışlar dahi; bunca yıldır bir fare/bir parçacık peynir/bir ceviz kabukçuğu filan tutmadıkları halde, takmışlar öyle 'hafta-

da bir de olsa bi köşeciğim yok mu şu Radikal'de' coşkusuna, istediğin kadar çamaşır sula, hiçbir yere kıpırdamıyorlar. Kıpırdayacakları da, barizdir, yok asla.

Hani insan sıkılmaktan sıkılır, sonunda.

Ama sanırım bildiğimiz insan'dan ziyade, postmodernfonksiyonrobotu'ndan söz ediyoruz: Kaptı mı kaptırmayan. (Neyi kaptıysa ve kaptırmıyorsa -pek tabii.)

Aşki mektuplardan tiksindiğim kadar, belki onlardan da çok; bu, Keşfet Beni abukluklarından daralıyorum.

Yani hakikaten AyıpKayıp zamanlarda yaşıyoruz. Ve bu durumun süper bir fazilet olduğuna inanan dıngıl Özal Çocukları, aslında hiçbir söz, möz, göz filan da değil, en temizinden bir dayak hak ediyorlar. En akla getirici cinsinden. En bilindiğinden.

Abukluklar Gezegeni'nden çıkıp da, gerçeklikler aleminde gezinsinler en nihayet diye. Cennetten Çıkma bir usul gerekiyor bunlara.

Alibi Ajans iftiharla takdim eder

İnsanın öyle işinin gücünün olmadığı, zamanlar vardır.

Okul bitmiştir; ama ne halt edeceğini bilememekte, bilmek de istememektedir.

Kimileri bu zaman aralığını kazanabilmek için kendilerini sarp ve dikenli mastır, kastır, doktora yollarına vururlarken (arkadaşlarım); kimileri de bir işyerinde (benim gibi) en uzun 6 ay çalışarak (bir nevi dömi işsizlikle) hop işteydim/küt işsizim/hop işteydim/küt n'apıcamı bilemiyorum'la 'idare ederler'.

Ben mesela her zaman iftiharla söylemişimdir; bizzat kendim ve en yakın arkadaşlarım 30-35'imize kadar böylece idare ettik: Birer HİÇ'tik ve aile evlerinde, New

York sokaklarında, orda burda ayak sürterek, hayatın çalkantılı ve ziyadesiyle can sıkıcı sularına mümkün olduğunca rötarla dalmaya, muvaffak olduk.

Tabii bu arada İDARE EDERKEN (ki hayatlarımızın en güzel dönemleri olarak, geçmişlerimizde nakşol-du kaldı) habire de fildir fildir “Lan biz n’apıcaz ki bu hayat koşusunda?” “Neresinden tutsak da, çeker gibi yapsak?” diye düşünür gibi de, yapıyoruz. Eğlence, çekirdek, frigo ve işte kâh ki di koh koh bağlamında.

89’u 90’a bağlayan yıl mıdır; 90’ı mı 91’e, 92’yi mi 93’e -benim acayip bir hafızam var. Tarihleri hemen hemen hiç hatırlamıyorum; insanları tanımıyorum; olayların % 88’ini hepten unuttum filan.

Yani benden zamanı gelince “Bir Dinozor’un Şıpın İş Anıları” filan, beklemeyiniz.

En zırtapozundan birkaç şey kalabiliyor aklımda, ancak yani.

Biz böyle 90’lar başındaki hatırlamadığım senede, yılbaşından sonraki sabah, zira bir gece önce New York’un en eastvillage tüm partilerine yetişme muhterisliğine girişmişiz, hiçbirinden ordan oraya yetişme kaygusundan zevk alamamışız, rezil-ü rüsva olmakla kalmışız filan.

Böyle kaldırımlarda Avenue A’yla B arasında yürüyoruz. 10’ununcu caddedeki Life Cafe’ye doğru. Ağır akşamdan kalmayız, sesler çatal bıçak.

Ve de nasıl bağırp çağırıp gülüşüyoruz, gece dünyanın en başarısız yılbaşı programını kotardığımız için.

Kaldırımlara doğru iki büklüm gülmeler -filan.

Hakiki bir manasızlık coşkusu.

Derken “Ulan, bizi bir kamera çekse de, hiçbir şey yapmadan televizyon programı olsak” olduk.

HİÇBİR ŞEY’le. Sırf şu manasızlığımızla.

Acayip komiğiz yaa.

Demem o ki Seinfeld’in fikri bu, biliyorsunuz. İşte biz Seinfeld’den önce bu fikri keşfetmişiz aslanlar gibi. Orda. Kaldırımında. New York’ta.

Ama ne oldu? Olabildik mi?

Yoooo. Sonra da “Yok Japonların düğünlerinde paralı konuk olalım. Yok tüm gün Kral TV açık, emlak komisyoncusu olalım”, bir sürü ip sap düğme proje.

Ama elin oğlu boş durmuyor. Rus çocukları ‘Alibi’ (sanığın suç zamanı ne halt ettiğini ispatlaması hali) diye 1 ajans kurmuşlar.

Yalan söylemek isteyenler için tiyatro oyuncularıyla filan tezgâh kuruyorlar.

Verilen akıllara seza örnek de şu: Efendim, Antalya’da çok yakışıklı, ‘Antonio Banderas tipli’ (vardır bizde çok ya) bir Türk gencine âşık olan zengin Rus’un karısı, bunlara gidip bir haftalık kaçamak için bir dümen tezgâhlamalarını istiyor.

Bu hayırsever ajans da, tiyatro oyuncusu adamlarını polis kılığında Rus zengin çiftin evine yolluyorlar.

“Yok karınız Sibiry’a’daki Perm kasabasında görülen (Moskova’da meydana gelen korkunç trafik kazasının!) mahkemesinde şahit olmalı. Bir haftalığına” dümeni.

Moskova’daki kazanın davası niye Sibiry’a’dadır ve hangi davada şahit 1 hafta boyunca şهادette bulunmaktır tarzı soruları -Rusya’nın belki de, bizim kadar mantık/izan ötesi bir ülke olmasıyla savuşturduk, diyelim.

Her neyse koca, kadını Sibiryâ trenine bindiriyor.

Ki, bir istasyon sonra inip Antalya'ya koşsun.

Valla Alibi Ajans süper bir işe benziyor. Böyle bir ajans yoksa, bu haberi uydurabilmek de öyle.

İşsiz kalmaktan korkmayın yani. Keyifsiz kalmaktan korkun. Ne kadar zor olabilse de, kimi yerlerde, kimi zamanlarda.

İşten atılmak

Genci bozmamalı!

Evet, insan, işten atılınca dünya -her ne hikmetse- başına yıkılır.

Dünyadan atılmış filan gibi hisseder, insan. ‘Ben atıldım ve bundan öte dünya yok’ gibi hisseder.

Ben valla, işten atıldım. İlk işimden.

Bir gazete ilanına müracaat edip de, yüzlerce kişinin arasından seçildiğim, bileğimin hakkıyla girdiğim yani ve pek de iyi yaptığım, yapabildiğim İLK İŞİMDEN atıldım.

Belki de insanın ilk işinden atılması, onu devasız bir güvensiz haline getirir.

Bir daha da ömrü billah hiçbir işe/iş ilişkisine/işin

önemine/ devamlılığına önem vermemeye; kadir/kıymet bilmezliğe mahkûm eder: Bilemiyorum.

Ama bildiğim şu, o iğrenç işte iyiydim, başkalarından filan iyi olmak bir yanda, acayip iyiydim; ama KARI'nın teki işten atmak için beni tercih etti.

Zira uyumsuzdum. Uymuyordum.

Ben gerçi uyduğumu sanıyordum, uymak için aklımcı ters takla atıyordum; hiçbir bok yaptığım yoktu, lamı cimi yok: Uyumsuzdum, uymuyordum.

İşte, işten atılmanız için en mühim neden budur.

Banallikler İttifakı, sizi daima 'Yangında İlk Bırakılacak' olarak, daha gözleri gözlerinize değdiği anda, belleyiverir.

İplemeyebilirdim. Genci bozmasına izin vermeyebilirdim.

O zaman gençtim ve İstanbul çok daha güzeldi.

Kelebek taksitlerini ödemişyordum, yuvada çocuğum, ateşte yemeğim yoktu.

Ama ben ne yaptım?

Yıkıldım.

Resmen, eşekten düşmüş karpuzla döndüm. Bin bir parçaya bölündüm.

Dünya başıma yıkıldı.

İşte olduğum sürece de, bana yapmadık -benim o zaman okuyamadığım, kavrayamadığım- kancıklık, adilik, kıllık bırakmamış olan karıyı mesela, yıllarca bir kâbus figürü olarak düşlerimde ruhuma kullandırttım.

Siparişle değil, ama öyle.

Pısır pısır kuyruğum bacaklarımın arasında -gençlik kuyruğum- annemin evine sığındım.

Kıştı, ama annem yazlıktaydı.

Teselli bilmez günlerimi, öyle annemin kanatları altında, surat beş karış, geçirdim.

İte kaka.

Madem ki, ilk işimden kovulmuştum, bir nevi dünyalardan, normal dünya ihtimallerinden de dışarı itilmiştim: Bünye, kaldırmıyordu beni besbelli.

Daha benim bünyemin kaldırmadığı zamanlara çok vardı: Hayatta, yeniydim.

Annem kadar iş/güç iplemeyen biri, az bulunur.

Beni oyalama beşiklerinde salladı da, salladı: Yüzümden, üstümden düşen bin parça. Yürüyüşler, yemekler, uyku, uyku. Sağaltıcı Anne Limanı.

Sonra ne mi oldu?

İki ay sonra başka bir işteydim. Yine gazete ilanıyla.

O zaman Türkiye gazete ilanıyla işe girilecek kadar, imkânlı bir ülkeydi.

Sonra başka bir yere transfer oldum -falan filan.

Şimdi toplam işşş yaşamı, normal insanlara kıyasla, yüz kızartacak ölçüde kısa biri için özür dilerim.

Hakkım var yine de.

Zira kovulmak nedir, şak diye öğrendim.

Kovulmamak mı? Bilmemkimin damadı, kankisinin kızı, görümcesinin baldızı olmak faydalıdır mesela.

Ama en faydalısı bukalemun olmaktır.

Araziyle aynı rengi alıp, etliye sütlüye bulaşmamak.

Fark edilmeyecek denli sıradan olmak.

Onlar ne renk, ne şekil, ne haltsa ondan olmak.

Gaz gibi: kabının şekline dönüşmek. Uçucu olmak.

Ama kovuldun mu, ey okur? Gönül ilişkilerinde geçerli olan burda da, geçerli.

Sana uygun değilmiş. Sana göre değilmiş. Senin tutkunun harcı değilmiş. Zayıfmiş.

Su katılmışmış. Pelteymiş.

Koyver gitsin. Hakikaten, zlme.

Sana cuk oturan bir işi, tanrılar bir yerlerde, başına çorap şeklinde mutlaka ryorlardır.

Beni dinle.

Sonbaharda parasızlık/güçsüzlük/sapsızlık, gensen hiç de fena gitmeyebilir.

Gence gider yani. Kuyruğu dik tut.

Arşınla sokakları: karın içerde, gözler en gıcır gıcırından, kuyruk -mutlaka- havada.

Neşeli köpekler için umut, her köşe ağacın altında durmaktadır. Sonbaharda da.

F tipi yaşam nasıldır?

(Bir okur mektubudur.)

19 Aralık 2000 tarihinde tüm dünyayı aptal yerine koyarak adına ‘HAYATA DÖNÜŞ’ dedikleri katliamla kapatıldık bu hücrelere.

Nasıl yaşanır buralarda?

F tipinde yaşam; iradenizin yok sayılmasıdır. Her şeyin sizin iradenizin dışında hapisane idaresinin belirleyiciliğinde gelişmesidir.

F TİPLERİNDE ‘HİÇ’SİNİZDİR... TECRİT-TİR...

Tek tutuluyorsanız, yattığınız süre boyunca ikinci bir insanın yüzüne, gülüşüne, sohbetine, hasret kalmanız, iki ya da üç kişi tutuluyorsanız hücrenizde kalan kişiler dışında insan yüzü görüp paylaşma girememenizdir.

F tipinde yaşam, insanın sosyal varlık olduğunun inkârıdır. Dipsiz bir kuyuya seslenmektir.

Hak gaspları ve yaşatılan sorunlara yönelik hiçbir girişiminize sonuç alamamanızdır.

Sesiniz o kuyuda ya yiter ya da yankılanır ve size geri döner.

Hak gaspları, sorunlar, keyfi tutumlar karşısında yapılan binlerce suç duyurusunun ‘Kanun ve yönetmeliğe aykırı durum yoktur’ denilerek reddedilmesi veya takip-sizlik kararı verilmesidir.

Hapishaneye girişte çırılçıplak onursuz arama dayatılmasıdır.

Gardiyancılar karşısında hazırola geçip, ‘Buradayım’ demek, dayatılan askeri nizamı kabul etmek için günlerce ‘dayak yemeyi’ göze almanızdır.

Mahkemeye ve hastaneye giderken X Ray cihazından geçirilmenize rağmen dönene kadar altı defa aranmanızın, ayakkabınızı çıkarmanızın dayatılmasıdır.

Söz konusu edilen ortak kullanım alanları ve haftada beş gün birer saat sohbete çıkmanın birçok şarta bağlı olmasıdır: Uslu olacaksın tredmana uyacaksın...

Saldırıya uğradığında yaptığın suç duyurusunun hasıraltı edilmesi, saldırı izlerini tespit ettirdiğin belgenin revirde tutulan sağlık dosyasından yok edilmesidir.

Ayda iki defa etrafın dağıtılması, bunun haricinde iki defa ‘sayım’ adı altında dolapların içine dahi bakılmasıdır.

Elektriğin, suyun, merkezi radyonun asıl kontrol düğmesinin hücre dışında olmasıdır: İdare istediğinde açar, istediğinde kapar...

Merkezi radyodan ses sonuna dek açılarak daracık hücrenizde yankılanması, yüksek sesle dinletilen arabesk ve pop ile kafanızın allak bullak edilmesidir.

Her şeyin sayılı olmasıdır...

1 kaşık, 1 tabak, 1 bardak, 1 sandalye, 2 battaniye, 3 kitap; giysileriniz dahi sayılıdır: 2 kazak, 3 pantolon, 2 gömlek, 1 mont... Yenisini almak için, eskisini vermek zorundasınızdır. Örneğin bardağınız kırılrsa, bir hafta bekleyip kırıkları verdikten sonra yenisini alabilirsiniz.

Fotoğrafta dahi tek olmanızdır... Aynı hücrede kaldığınız arkadaşınızla beraber fotoğraf çektirmeniz bile yasaktır.

Hücrenizden herhangi bir nedenle (revir, hastane, mahkeme vs.) çıktığınızda koridorda karşılaştığınız bir tutsakla merhabalaşmanızın dahi engellenmeye çalışılmasıdır.

Mahkemeye, hastaneye gidişte sevk aracının dahi hücrelere bölünmüş olması, yolculuk sırasında dahi tecritin devam etmesidir.

Bu hücreler daracık, basık ve havasızdır. Dışarıyı gören bir penceresi dahi yoktur.

Üç kitaptan fazlasının yasak oluşu ve bunun ‘Kendilerini kitapla yakıyorlar’, ‘odaların hijyeni’ gibi komik gerekçelerle açıklanmasıdır.

Ansiklopedilerden, çeşitli sözlüklerden vb. mahrum bırakılmanızdır. Bir araştırma yapmanızın dahi engellenmesidir.

Yakınlarınıza, sevdiklerinize başlıca iletişim aracınız olan mektupların binbir gerekçeyle karalanması, kısmen veya tamamen imha edilmesi, gerekçe bulunamadığında ise yok edilmesidir.

Dilekçeye mecbur bırakılmanızdır. Ailelerin getirdiği giysi ve kitapları almak için, hücrede yanmayan bir lambanın değiştirilmesi, patlamış borunun tamiri için bile dilekçe istenmesi; yaptığın suç duyurusunun işleme konulup konulmadığını öğrenmek için dahi yeniden bir dilekçe yazmak zorunda kalırsınızdır.

Aynı hücrede kalan arkadaşların ortak imza ile yaptığı suç duyurusunun ve dilekçelerin dahi ‘Ortak imza ile olmaz’ denilerek yasal olmayan bir şekilde engellenmeye çalışılmasıdır.

Bazı günler günlük gazetelerin dahi ‘bayiye gelmemiş’ denilerek verilmemesidir.

Küçük bir kapta filizlendirdiğin tohuma dahi (limon çekirdeği vb.) el konulmak istenmesidir. Mektuplardaki çiçekleri sökenler sizi sadece soğuk betona mahkûm etmek isterler.

Elektrik kesildiğinde akşamları zaten zifiri karanlık olan hücrenin gündüzleri dahi karanlık oluşudur.

İdarenin, jeneratörleri sadece idari bölümü ve koridorları aydınlatmak için kullanışı, hücrelere elektrik verilmeyişidir.

Elektrik şu veya bu nedenle kesildiğinde, hücrenin içinde tp, ocak olmadığından sıcak bir şeyi dahi içememek, bir çay yapamamaktır.

Sular şu veya bu nedenle kesildiğinde, hücrenin içinde olan tuvalete dökülecek su dahi bulamaman; kokuya, kire mahkûm edilmendir.

Üç kişilik hcredeysen 20’şer dakikada hem çamaşırlarını yıkamak hem de banyo yapmak zorundasındır.

Sabunlu kalırsan soğuk suyla durulanırsın.

Kışın dondurucu soğukunda hücrelerde kaloriferlerin yanmaması veya kendisini zor ısıtmasıdır. Gardiyanların beklediği bölümlerinse sıcak olmasıdır.

Kışın soğukunda kaloriferlerin kendisini zor ısıtıyor olmasına, pencerelerin bütün soğuğu içeriye alıyor oluşuna rağmen iki kazak hakkının olmamasıdır. Biri kirlenip yıkadığında daha kurutmadan ikincinin kirleniyor oluşudur.

YOLUNACAK KAZ OLARAK GÖRÜLMENDİR.

Elektrik parasının dahi tutsaklardan alınmasıdır.

Paran yoksa elektriğinin kesilmesi, çay sigara içememen, kalem, pul, zarf alamadığından mektup dahi yazamaman demektir.

Sırtından para kazanılacağından, belirli giysiler dışında ailenin getirdiği hiçbir şeyin içeriye alınmayıp, kantine mecbur bırakılmandır.

Ailenin getirdiği ve temel ihtiyaçların olan iç çamaşır, çorap, battaniye, kalem, kâğıt içeri alınmaz, fahiş fiyatlarla kantinde satılır.

Kantinden istediğini değil, ancak önüne konulanı alabilmendir:

İstediğin kalem değil de, başka renk gelir. İstediğin ebat değil de elde ne varsa o iç çamaşır getirilir. Bir hafta, bir milyonluk defterden gelmişse, sonraki hafta 3.5 milyonluk gelir. Kışlık çorap istemişsindir, yazlık gelir. Yapacak bir şeyin yoktur.

PARANIN HESABINI TUTAMAMANDIR: Hesabına yatırılan para sana verilmez. İdare tutar. Yapılan harcamaların, çeşitli kesintilerin makbuzları bazen 10 gün sonra verilir. Bu nedenle hesabını bilmez, paran var

diye kantin yazınca, ‘Paran yok’ cevabını alır, ihtiyaçlarını karşılayamazsın.

Bazı F tiplerinde el radyosu satılırken, bazılarında keyfi bir şekilde yasaktır.

Tıraşın parayla yapılması, kantinde adi bir makas dahi satılmayıştır. Permatikle tıraş olmak zorunda kalmadır.

Hapishanenin ailelerimizden kilometrelerce uzakta kurulmasıdır. Sadece yol parasının dahi 10 milyonlar tutması, ailelerin yol parasını zor denkleştirmesidir.

Ziyaretinize sadece birinci derecede akrabanızın alınması, ikinci derecede akrabalar için savcılıktan izin kâğıdı alma zorunluluğu olmasıdır.

Uzaktan akrabanızı, arkadaşınızı yattığın süre içinde hiç görmeyecek olmanız gerçeğidir.

Aileniz ziyarete geldiğinde, girişte adeta sorguya çekilmesi, X Ray cihazının ayarıyla oynandığında sutyenin kancasından pantolonun düğmesine dahi sinyal vermesi, kemeri, ayakkabısı, takılarının yanı sıra, sutyen ve pantolonunu çıkarmak zorunda kalmaları demektir.

Gelen ziyaretçinin sayısı kaç olursa olsun, ziyaretin haftada bir gün, bir saatle sınırlı olmasıdır.

Görüş kabinlerinin çift pencereli olması, sesinin karşı tarafa ancak telefon aracılığıyla ulaşması; ailenle bütün konuşmaların telefonda kaydedilmesi, dinlenmesi. Özel konular konuştuğunda ve örneğin Kürtçeden başka dil bilmeyen annenle Kürtçe konuştuğunda, telefonun merkezi olarak kapatılabilmesidir.

İhtiyacı olan bir tutsak arkadaşınıza idarenin denetiminde bir paket sigara dahi göndermenizin yasak olmasıdır.

Bir dakikada ‘muayene’ olmanızdır. Rahatsızlığınızda dilekçe verir, revire çıkarsınız. Anlattıklarınız üzerinden reçete yazılır ve geri hücrenize dönersiniz. Verilen başlıca ilaç ağrı kesicidir. Ciddi rahatsızlığınız varsa, hastaneye sevk olabilmek için doktoru ikna etmek zorunda kalmanızdır. Hastaneye yatırıldığınızda ameliyat edilirken dahi yatağa kelepçelenmenizdir.

İstisnasız tüm hücrelerin nemli, rutubetli olması, bundan kaynaklanan hastalıkların yaygın olması demektir.

Hareket alanının darlığı ve sınırlı olması, sürekli beton zeminde olmanız nedeniyle, kas, iskelet ağrıları çekmenizdir.

Görüş alanınız birkaç metreyle sınırlandırılmış olması nedeniyle gözlerinizin bozulmasıdır.

Avukatınızla görüşmeye giderken kâğıt kalem almanıza izin verilmeyiştir. Aynı davadan yargılanan arkadaşınızla avukat görüş sırasında dahi savunma hazırlığı için bir araya getirilmeyişinizdir.

Dört yıldır insanın insan olduğunun inkârı olan bu dayatmaya karşı direniyoruz. 111 kişi yaşamını yitirdi, 600’e yakın insan sakat kaldı.

Bu insanlar ne için bunca yıldır direniyor? Onlarcası ölümü, sakatlığı göze alıyor diye düşünmeniz bile bizleri anlamanız için birer adımdır.

Bizler ölüme âşık değiliz.

F tipi yaşama karşı çıkmak için insan olmak yeterlidir.

KARŞI ÇIKALIM.

Düşünce zinası yerine helal fikirler zamanı

.

‘A! nur topu gibi bir Türk Ceza Kanunu hazırlamıştık, taktınız zinaya,’ yapıverdi hükümet.

Oysa ‘Takın zinaya! Bakın zinaya!’ yapan bizzat kendileriydi.

Tabanlarına şirincik gözükebilmek için pişirdikleri bu Kurtboğan Pasta, boğazlarından geçmedi sonra.

Kendin pişir/Kendin yeme.

Töre cinayetleri işlenen topraklar burası.

Namusumdu, oynadıydı, yaptıydı diye kadınların telef edildikleri bu coğrafyada, sen kalkıp da ‘Anadolu Kadını böyle istiyor’ balonunun ipine asılarak bir parmak şeriatbalı çalmaya kalkarsan oy depolarının açık farz ettiğin ağızlarına-

Sonra çabucak geri vitese takabilme yetenekleri de var işte: Şaşırtıcı!

Ama bunca Kötü Zamanlama özelliklerine karşılık, en olmayacak bir zamanda bu ‘Zina Suç Sayılsın’ geri(cil)liğini çıkarmış olmalarına karşılık ve böyle kötü zamanlamalarla ilgili (YÖK’te ve imam-hatiplerde olduğu üzere) giderek kabaran bir kekleri, pardon sicilleri olmasına karşılık, kısmetli adamlar vesselam.

İşleri, Türkiye Cumhuriyeti’nde epey zamandır gözlemediğimiz şekilde rast gidiyor.

Nazar değmesin.

Zira onlara nazar değmesi demek, bizim cümleten çarpılmamız demek. Ve bu ‘kader birliği’ esasında pek de ortak noktamız olmayan adamlarla, tuhaf tabii.

Var da tabii bir ortak nokta, payda: Sivilleşme Arzusu.

Ve diyelim: düşüncelerimize hak ettiğimiz özgürlüğü, vaat ettikleri üzere, getirebilecekler mi? En sonunda? İsteriz ve de minnettar kalırız, pek tabii ki.

Biz ne badireler atlatmış Türkiye Cumhuriyeti mudileriyiz.

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’ne yapılan şikâyetler sonucu, Wernicke-Korsakoff teşhisi konmuş (yani zihni geri dönüşsüz biçimde hasar almış) mahkûmların yeniden hapishanelere, yani 5 yaldızlı F tiplerine filan da konulmuş olması hallerini incelemek üzere gelen heyet Türkiye Cumhuriyeti’ni suçüstü yakaladı!

Zira artık akıllı üç yaşında bir çocuk seviyesine gerilemiş ve sonsuza dek oralarda kalacak insanları, kalkıp da hapishanelere tıkmanın, hiçbir insani, hukuki, vicdani dayanağı yok ki.

O adam/kadın artık sakat.

Sakatlanmış.

Dünya Ayıplar Tarihi'ndeki haklı yerini almış operasyonlarından sonra, onu tıktığın insanlık dışı hücre sistemini protesto edebilmek için, elindeki TEK alanı, KENDİ BEDENİNİ kullanmış.

Sakatlamış işte kendini.

O, artık O değil.

Düşüncelerinden dolayı, dergi okudu diye, afiş astı diye, o ve bu örgüte üye diye cezalandırmak üzere içeri tıktığın adam/kadın; uçmuş, gitmiş.

Geride mahvolmuş bir beden ve hiç büyümeyecek, gelişmeyecek, düzelmeyecek zavallı bir çocuğun zihni.

Geride kalan, zalim ellerine kalan, bu.

Vazgeçtim sorumluluğunu yüklenmenden; bu kadar cana, acıya, kayba neden olan bir hapishanecilik sistemini sorgulamandan-

Vazgeçmedim de ben şahsen, böyle dedik, diyelim.

Şimdi sen sakatlanmış bu adamı, bitmiş tükenmiş bu adamı, kadını hâlâ ve ısrarla 'içerde' tutamazsın.

Kaçtı, gitti o elinden. Geriye bu çocuklaştırılmış yığın kaldı.

Kör olasın demiyorum, kör olma da, gör bunu.

Yani bizlere, düşünceye özgürlük ve daha pek çok çeşit düşüncelilik halleri lazım.

'Zina suç sayılmalı' deyip de, zamanında ite kaka güç paçayı kurtardığımız faşist ve özünde yalnızca kadın düşmanı bir maddeyi diriltmeye çabalamak filan yerine-

İnsanı insan yapan düşünme hallerini, cezalandırmaktan toptan vazgeçmek lazım.

Aile İçi Zina Mahsulleri Ofisi

Bu memleketin kültür ortamına, sanat ortamına (var ise), politika ortamına, hayat ortamına, ortam ortamına (her yola gelir yani) bu tabelayı çakabiliriz:

AİLE İÇİ ZİNA MAHSULLERİ OFİSİ

Ne demek istiyoruz?..

Hoş ne demek istediğimizi ne kadar açık etsek de, bir türlü anlamayan, diyelim Aile İçi Zina'yı bir META-FOR olarak kullandığımızı, çok çok çok tedbirli davranıp her üç satırda, beş lafta bir haykırsak da: 'Metafor! Metafor!' 'Eğretileme! Eğretileme!' 'İstiare! İstiare!' yazsak da habire-

Anlamayan, anlamamakta direnen, öz ve hakiki anlamında aile içi zinadan söz ettiğimizi zanneden: bir al-

bay, bir istasyon Őefi, bir aŐı ve onun karısı, bir naren-
ciye toptancısı, bir, bir-bir ve birkaçı mutlaka çıkacak,
ahlk bandıralı ve yerli tepkisini gösterecektir.

Kahveye de bekleriz.

Bir eğretileme olarak Aile İçi Zina'dan ve onun etra-
fımızı saran Mahsulleri'nden kastımız Şudur: Bu mem-
lekette her Şey İstanbula da cereyan etmektedir. İstanbula
tıklım tıkış, son derece klostrofobik, yığın yığın bir Őe-
hir haline -epey zamandır- getirilmiŐtir.

Herkes birbirinin tanıŐı, yoldaŐı, oynaŐıdır. Herkes
birbirini yakinen tanımakta, birbirini yakinen tanıma-
yanlar gıyaben tanımakta; gzetlemekte, göz süzmekte,
göz atmakta, göz koymakta, tüm kahve fallarında 's-
tnde kocaman bir GZ var' çıkmakta, göz zinası hır-
la gitmektedir.

Herkes mutlaka en kalabalık mrdmeriği semtlerde
ikamet etmekte, en tıkış tıkış yerlerde kahvesini ve vot-
katoniğini içmektedir. Kardeşim buralardan, bu ortam-
lardan, bu memleketten hiçbir bok çıkamaz -ben buna
kanaat getirdim; Şimdi bunun tahririni sizinle paylaŐ-
mam gerekmektedir.

Ensest'ten bir halt çıkamaz! Diyoruz zira.

Bırak ananı, babanı, kardeŐini; hısım ve akrabalarla ya-
tıp çocuklarını (fikriyat ürünlerini yani) dünyaya getiri-
yorsun diyelim.

Ne çıkar ortaya? Bir sürü eğri büğrü, sakat sukat, ge-
ri zekalı, ŐapŐal, zayıf tabiatlı ocuk. Ama sen n'apmak-
la meşgulsün, 'Ulan bizim çete(le)yle yatıp da bu mah-
lukatı dünyaya getirmekle hata ettim. Ne lan bunlar
böyle?' demek yerine?

Aynen senin gibi çetesiyle yata kalka berbath filmler, berbath kilimler, berbath romanlar, şiirler, danslar, türküler ve oyun havaları dünyaya getirmiş benzerlerinin ‘ürünlerini’ övmekle meşgulsün. Gündüz gece.

Hayır! ‘Sylvia’ gibi ‘Terminal’ gibi, ‘Ejderin Dört Ateşi’ gibi el âlemin beşinci sınıf işlerini öve öve göklerle çıkarmak yetmez! Bir de aynı kaba sıçıtlarının işlerini beğenmelisin mütemadiyen.

Beğenmelisin ki, o da senin işlerini beğensin. Sen onu işinden etme, o seni işinden etmesin. Sen onun tavuğuna ‘kışışt’ deme. O da senin tavuğuna ‘kışışt’ demesin. Demesin ki; onun tavuk fikirleri ve senin tavuk fikirlerin tavuktavuk ve küçücük kümesinizde tıklım tıkış yaşamaya devam edin. Edebilin.

Tam bir: Al Gülüm Ver Gülüm Dünyası.

Diyorum ki, artık ‘Alma Gülüm; Defol Git Huzurumdan Gözüm’ demenin zamanı gelmemiş midir, geçmemiş midir, yoksa bu topraklara böylesi bir ağırlama-pratiği, bir müdanasızlık, bir müstakiliyet, bir ‘Bağlantısızlık benim tabiatımdır’ hissi, hiçbir zaman uğramayacak mıdır?

Sonra ne oluyor işte, bir Norveçliyle (diyelim Knut Hamsun’la) uzaklardaki biriyle (diyelim Oğuz Atay ya da Ahmet Hamdi’yle) bir beyefendiyle (diyelim Behçet Necatigil’le) bir arızayla (diyelim Bette Davis’le) bir şahaneyle (diyelim Carson Mc Cullers’la) bir benzersizle (diyelim Jane Bowles’la) bir alçakla (diyelim Ted Bundy’le) bir uzaylıyla (diyelim Lale Müldür’le) fikriyat ambarında birleşmek, zaman geçirmek, iç içe geçmek

yerine illa da aynı kahvehaneden Tonguç, Tongar, Tosun ve Toytoy Kardeşler’le görüşür, düşer kalkar, bir bir birleşirsen habire, mahsullerin de böylesine güdük, böylesine karmakarışık, böylesine yapmacık, böylesine gıcık, böylesine sakat ve rezaletin beteri olur kardeşim.

Tabii ‘kardeşim’ de nasıl ‘aile içi zina’ bir metafor ise, bir hitap şekli. Yoksa benim hiç kardeşim olmadı. Aile içi zinaya tasallut etmedim: Ağırlandırmaya ve ağırlamaya da öyle. Bir Türk-Müslüman buluşu olsa gerek: ‘Yalnızlık Allah’a mahsus’la yaratıcı insanlar da kastediliyor olmalı. Hayatta tek başına durmayı ve yaratmayı bilenler. Bir başına.

Seri Sosyal

Havaların ıslandığı bugünlerde, nasıl Üstün Köpek Eğitimci John, bizimkine sosyalleşme yetileri kazandırmaya çalışıyorsa (ve sabra dayalı bu egzersizler tellerimi yoruyorsa) ben de siz canımdan çok taptığım (bing! bing! bing!) okurlarıma, hayatta en önemli saydığım ŞEY’i kazandırmaya karar verdim.

SOSYALLEŞMEME YETİSİ ki, yukarda (ambar-dan) bulup da, kullanı kullanıverdiğim bu YETİ kelimesini, açayım. (Kullanmalara doyamamanın yanı sıra.)

Sizi YETİ’leştirmek istiyorum.

Hani YETİ, Nepal’le Tibet arasındaki karlı dağlarda gezen Karadam Yeti. Hepimizin çok sevdiği.

Hani Ten Ten’in bir macerasının da, baş kahramanıdır. ‘Ten Ten Tibet’te’ mi, ne.

Gidin alın, okuyun.

Evet, çok güzel 1 öneri oldu.

Gidin Ten Ten alın okuyun. Tam kışlık. Palto almanız da, olur. Zaten Palto, uzun ve rahatsızdır. Hareket imkânını kısıtlar. Ağırdır. Vs.

Gidin Michael Connelly alın, okuyun.

Barbara Vine alın okuyun.

Proust alıp okuyun.

Ne alıp okuyacaksanız okuyun. Yeter ki Karadam Yeti'ye dönüşme yeti'niz gelişsin.

Karadam Yeti insan görünce ne yapar?

Tabanları yağlayıp kaçır.

Öyle haşır neşir olma taraftarı değildir insanlarla.

Ki, bu da güzel bir kelime: Haşırır neşirrr.

Haşşşır. Neşşşır.

Resmen ses bile çıkarıyor duruma dair.

Sosyalleşmeyle ilgili şu basith gerçeği unutmayın: İnsanın sosyalleştikçe sosyalleşesi gelir; sosyalleşmedikçe de sosyalleşmemesi.

Sosyalleşe sosyalleşe ruh hayatınız falloş olur ve sosyalleşmenin nasıl can sıkıcı bir şey olduğunu, nasıl sizden götürdüğünü, nasıl ciddi bir ruhsal erozyon yaratıldığını DAHİ kaydedemeyecek hallere düşersiniz.

Amerika'da yakalanan 48 kadının seri katilini düşünün: Çorap söküğü gibi giden bir kadın katilliği hali.

Bunca vahim bir mevzuda bile insan otomatiğe bağlayabiliyor.

Yani Seri Sosyal olmak, özellikle tüm varlığını sosyalleşme üstüne kurmuş bir ülkede, alimallah çok kolaydır.

Zor ve etin olan Sosyalleşme Krizi'nden arınmak, bünyeyi temizlemek, telefon gibi alabildiğine zararlı alışkanlıklardan mümkün olduğunca kurtulabilmektir.

Bunu başarabilmek için kendi kendinize, giderek artan zamanlar ayırın.

Tek başınıza yemek yiyin.

Tek başınıza sinemaya gidin.

Tek başınıza kahvaltı edin.

Tüm bir günü TEK başınıza geçirin.

Yaptığınız her eylemden ne denli daha fazla zevk aldığınızı fark edince, afallayacaksınız.

‘Kel kuyruk başına buyruk’ hareket etmenin, nasıl yüzde yüzlük, yani tam anlamıyla o ânı yaşama hali bahsettiğini gördükçe-

Daha azına güç razı olur hale geleceksiniz.

Tek başına olmanın depresif bir yanı yok mudur?

Tabii ki, vardır.

Nasıl insan neşesini, coşkusunu ve konsantrasyonunu, her şeyini yüzde yüz hissediyorsa, katlıyorsa bir başınayken; üzüntü halini de öyle.

Depresifliğiniz kendini ikiyle katlar tek başınayken.

Ancak TEK BAŞINALIĞINIZ ilerleyip de, üstat mertebesine eriştiğinizde görürsünüz ki: Evet, tamam; çok daha fazla üzülop sıkılıyorsunuz tek başınıza, ama çok daha abuk DA kurtuluyorsunuz.

Dibe vurduğunuz gibi, başkalarıyla cırcırcır paylaşıp o mood’u yaygınlaştırmayıp kendi kendinize hallettiğiniz için, çok daha çabuk yüzeye çıkılıyorsunuz. Çıkabiliyorsunuz.

Kendinizi çok daha başarıyla toparlayıp bunun zevkini hissediyorsunuz.

Böyle böyle şeyler işte.

Yeti'yle kalın.